

องค์การค้ำของ สกสค.

มุ่งมั่นพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
เพื่อผลิตและจำหน่ายสื่อการศึกษาครบวงจร
ที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน ทันเวลา ราคายุติธรรม

ประวัติศาสตร์ เป็นการศึกษาเวลาและยุคทางประวัติศาสตร์ วิธีการทางประวัติศาสตร์ พัฒนาการของมนุษยชาติจากอดีตถึงปัจจุบัน ความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ผลกระทบที่เกิดจากเหตุการณ์สำคัญในอดีต บุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในอดีต ความเป็นมาของชาติไทย วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย แหล่งอารยธรรมที่สำคัญของโลก

วันเด็ก 2559

9 786163 556361
ราคา 15.00 บาท

องค์การค้ำของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา
2249 ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

www.suksapan.or.th

ความหมายตราสัญลักษณ์

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ทรงออกแบบตราสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรม
จักรยานเฉลิมพระเกียรติ BIKE FOR DAD มีความหมายลึกซึ้งและเป็นสิริมงคล ดังนี้

- พระนามาภิไธยย่อ ภปร. หมายถึง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ
- พระนามาภิไธยย่อ มวก. หมายถึง สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
- ตัวอักษรภาษาอังกฤษคำว่า Dad สื่อถึงคำสรรพนามในการเรียกขานพ่อของลูก โดย D ตัวแรกแทนคำว่า Dad หมายถึง พ่อหลวงของแผ่นดิน a แทนคำว่า and หมายถึง และ สำหรับ d ตัวที่สองแทนคำว่า daddy หมายถึง พ่อของเรา เมื่อรวมกันแล้วจะหมายถึงการปั่นจักรยาน เพื่อแสดงความรักร่วมกันทดแทนพระคุณพ่อ และแสดงกตัญญูทิวาทต่อพ่อหลวงของแผ่นดิน
- Dad มีความหมายอันลึกซึ้งและเป็นสิริมงคลของตราสัญลักษณ์ สื่อถึงการรวมใจแห่งความรักและปรารถนาดีอันยิ่งใหญ่ต่อพ่อ **D ใหญ่สีเหลือง** คือ สีประจำพระองค์ สื่อแทนพ่อ **a สีฟ้า** อันแทนความหมายสื่อถึงแม่ และตามด้วย **d เล็กสีเหลือง** หมายถึงลูก (สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร) หากพิจารณาอย่างลึกซึ้ง ก็มีความหมายถึงสถาบันหลักที่สำคัญของชาติ นั่นคือสถาบันครอบครัว ที่จะต้องรวมใจกันให้เป็นหนึ่ง เพื่อเป็นรากฐานความมั่นคงของแผ่นดินและประเทศชาติ
- คำภาษาไทย บ้านเพื่อพ่อ หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติและสำแดงความจงรักภักดี และกตัญญูทิวาทต่อพระมหากษัตริย์ เป็นการร่วมใจเทิดพระคุณพ่อและก่อให้เกิดความสามัคคีของชาวไทยทั้งชาติและทั่วโลก เพื่อให้มีสุขภาพกายและใจที่ดี ตลอดจนความสดชื่นแจ่มใส อีกทั้งยังเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ผ่านการชมโขนกกลางแปลงพระราชทาน
- คำภาษาอังกฤษ BIKE FOR DAD หมายถึง บ้านเพื่อพ่อ (ดูความหมาย “บ้านเพื่อพ่อ”) เพื่อความเป็นสากล และความเข้าใจของชาวต่างชาติ และใช้เพื่อการประชาสัมพันธ์ในต่างประเทศ

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๘
หนังสือดี มีคุณค่าอ่าน สำหรับเด็กทุกคน
สนับสนุนโดย

บริษัท ซี.เอ.เอส.เปเปอร์ จำกัด

บริษัท เพอร์มาเฟล็กซ์ จำกัด

บริษัท พี.ที. อินเตอร์ซัพพลาย จำกัด

บริษัท เนชั่นไวต์ จำกัด

บริษัท โรงงานอุตสาหกรรมกระดาษบางปะอิน จำกัด

บริษัท อินเตอร์เนชั่นแนล เปเปอร์ บรรจุภัณฑ์ (ประเทศไทย) จำกัด

บริษัท อินเตอร์เพลท จำกัด

ร้อยรักเป็นหนึ่งเดียว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๕๘

จำนวนพิมพ์ ๓๐๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 978-616-395-636-1

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ (CIP)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

ร้อยรักเป็นหนึ่งเดียว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙.-- กรุงเทพฯ :

สำนักงาน, ๒๕๕๘.

๑๒๘ หน้า. ภาพประกอบ ; ๒๑ ซม.

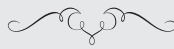
๑. หนังสือสำหรับเด็ก. I. ชื่อเรื่อง.

๐๒๘.๕

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๕๙

พระบรมราโชวาท

ในวันพระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัลประจำปี และ
ทรงเปิดหอวิทยาศาสตร์ ณ ราชสีมาวิทยาลัย
วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๐๕

“...สำหรับนักเรียนนั้น ทุกคราวที่ได้มาในงานของโรงเรียน ก็ได้เตือนอยู่เสมอ ให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และประพฤติตัวให้ดี เพื่อความเจริญรุ่งเรืองต่อไปในวันข้างหน้า หวังว่า นักเรียนจะได้อพยายามปฏิบัติตามคำเตือนนี้ด้วยดีอยู่แล้ว นอกจากการศึกษาและความประพฤติแล้ว การรักหมู่คณะ ก็เป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่ง แม้จะได้เคยพูดเรื่องนี้มาบ้าง ก็ใครจะขอย้ำอีกว่า การรักหมู่คณะนั้น จะต้องรักให้เป็นการถูกต้อง อย่าให้กลายเป็นถือพวกถือคณะ เห็นพวกอื่นคณะอื่นเป็นศัตรู เรารักหมู่คณะของเรา ทำชื่อเสียงคุณงามความดีให้แก่หมู่คณะของเรา แต่ก็ไม่จำเป็นจะไปเกลียดชังคณะอื่น ใครทำดีก็ควรที่เราจะนิยมชมชอบ ไม่อิจฉาริษยา ถ้านักเรียนฝึกฝนตนเองได้ดั่งว่านี้ ก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้มีความตั้งใจสุภาพ เป็นนักกีฬาสมตามพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้พระราชทานกำเนิดแกโรงเรียนนี้...”

วรมไมวาท

สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์
ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช

มอบคำขวัญวันเด็ก
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙

เด็กดี เพราะมีผู้ใหญ่เป็นแบบอย่างที่ดี
เด็กดี คือ พลังแห่งความมั่นคงของประเทศไทย
ขอให้ผู้ใหญ่ได้ช่วยกันเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็ก
ขอให้เด็กทุกคน จงมีความรัก ๓ ประการ คือ
๑. รักตัญญู ๒. รักความดี ๓. รักสามัคคี
และจงเกลียดชังสิ่งเสพติดให้โทษ
ให้สมกับชื่อว่า เด็กดี.

คำขวัญ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๙

เด็กดี
คนดี
พ่อแม่ดี
โรงเรียนดี
สังคมดี

พลเอก
(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
นายกรัฐมนตรี

สาร

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙
วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๙

เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปี ๒๕๕๙ ที่เวียนมาบรรจบอีกคำรบหนึ่ง ผมขอส่งความรัก ความระลึกถึงและความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนไทยทุกคน

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าของประเทศ จึงต้องได้รับการพัฒนาและปลูกฝังแนวทางในด้านต่างๆ อย่างครบถ้วน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาเพื่อให้มีพัฒนาการตามช่วงวัยและมีพฤติกรรมที่เหมาะสม

วันเด็กแห่งชาติปีนี้ ผมได้มอบคำขวัญ “เด็กดี หมั่นเพียร เรียนรู้ สู้อนาคต” เพื่อเป็นแนวทางให้แก่เด็กและเยาวชนไทยได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ที่สำคัญของตนเอง พร้อมประพฤติปฏิบัติตนเป็นเด็กดี คือ คิดดี พูดดี มีจิตใจดี มีความหมั่นเพียรและไม่ย่อท้อในการเรียนรู้วิชาการแขนงต่างๆ อันเป็นประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนสติปัญญาของตน

มีความกตัญญูรู้คุณ เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา ครูอาจารย์ พร้อมทั้ง
มีค่านิยมและจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีไทยเพื่อให้เติบโต
เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณธรรม รู้จักหน้าที่และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม
และประเทศชาติในอนาคต

ในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙ ผมขอ
อวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคน จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ
มีสุขภาพกายและสุขภาพใจที่แข็งแรง สมบูรณ์ เพื่อเป็นพลังสำคัญในการ
พัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญรุ่งเรืองสืบไป

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สาร
พลเอกดาว์พงษ์ รัตนสุวรรณ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙
วันเสาร์ที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๙

วันเสาร์ที่สองของเดือนมกราคมของทุกปี กำหนดให้เป็นวันเด็กแห่งชาติ ซึ่งในปีตรงกับวันเสาร์ที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๙ นับเป็นวันสำคัญของประเทศไทยอีกวันหนึ่ง เป็นวันที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ร่วมกันจัดงานเพื่อส่งความรักและความปรารถนาดีให้กับเด็กไทยทุกหมู่เหล่า ไม่ว่าจะอยู่ในภูมิภาคไหน วันสำคัญนี้จึงเป็นวันที่เด็กๆ จะมีแต่รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ ได้ร่วมกิจกรรมที่สนุกสนาน สร้างสรรค์ และสอดแทรกสาระความรู้ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นอย่างมีพลังและเข้มแข็งในทุกๆ ด้าน พร้อมด้วยคุณธรรมและค่านิยมทั้ง ๑๒ ประการ อยู่บนผืนแผ่นดินไทยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข เป็นศูนย์รวมจิตใจของปวงชนชาวไทยทั้งชาติ

ดังนั้น ในวันเด็กแห่งชาติปีนี้ ในนามของกระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนทุกภาคส่วนที่มีหน้าที่อบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษาแก่เด็กและเยาวชนไทย ได้ตระหนักและมีส่วนร่วม ในการเป็นบ้านหลังที่สอง เป็นแบบอย่างที่ดีงามแก่เด็กและเยาวชน ได้ร่วมกัน ส่งความสุข ให้ความรักและความอบอุ่น และในโอกาสเดียวกันนี้ ขอให้ เด็กและเยาวชนทุกคนเป็นคนดี มีสัมมาคารวะ ยึดมั่นในความดีงาม มีความกตัญญู รู้รักสามัคคี ใช้เหตุผลในการตัดสินใจ ไม่ลุ่มหลงหรือ มัวเมาในทางที่ผิด ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ รู้จักหน้าที่ รู้จัก แบ่งเวลา เมื่ออยู่ในวัยเรียน ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ค้นหาความชอบ และความถนัดของตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาต่อและประกอบ อาชีพต่อไปในอนาคต เมื่อกลับไปที่บ้าน ต้องช่วยงานทางบ้านและอื่นๆ เท่าที่กำลังความสามารถของตนเอง และต้องไม่ลืมที่จะเคารพ เชื่อฟัง และดูแลพ่อแม่ และญาติผู้ใหญ่ด้วยความเต็มใจ

สุดท้ายนี้ ในนามของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการ และบุคลากร ขออวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคนมีความสุข มีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์แข็งแรง มีความเฉลียวฉลาด เพื่อนำพาชีวิตไปสู่อนาคตที่สดใส และเป็นกำลังสำคัญที่จะพัฒนาประเทศชาติ ให้คงอยู่สืบไป

พลเอก

(ดาร์พงษ์ รัตนสุวรรณ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือ ร้อยรักเป็นหนึ่งเดียว เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙ ชื่อหนังสือวันเด็กแห่งชาติในปีนี้คัดเลือกจากการเสนอชื่อของเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ซึ่งผ่านการพิจารณาแล้วว่าเป็นชื่อที่สื่อถึงความปรารถนาดี ให้เด็กและเยาวชนมุ่งสร้างความรัก ความสามัคคีให้กับคนในชาติ ตั้งแต่วัยเยาว์ อีกวัตถุประสงค์หนึ่งของการทำหนังสือนี้เพื่อเป็นการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านการเขียนให้กับเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เชิญพระบรมราโชวาทในวันพระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัลประจำปี และทรงเปิดหอวิทยาศาสตร์ ณ วชิราวุธวิทยาลัย วันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕ โดยคัดดัดตอนลงตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙ เพื่อให้เด็กและเยาวชนไทยได้น้อมนำพระบรมราโชวาทของพระองค์ไปเป็นแนวประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ประพฤติตนให้ดั่งตามหน้าที่ของตนยิ่ง ๆ ขึ้นไป และยังได้รับพระเมตตาจากสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ที่มอบบรมโสมมาทเป็นแนวทางประพฤติธรรมแก่เด็กและเยาวชนไทยทั้งหลาย ขอขอบพระคุณสำหรับสารและคำขวัญของนายกรัฐมนตรี และสารของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการที่มอบให้แก่เด็ก ๆ และเยาวชนไทยทุกหมู่เหล่า

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙ ยังได้รับความเมตตาจากพระมหาจุฬินชัย วชิรเมธี หรือที่รู้จักในนามปากกา ว.วชิรเมธี ที่ได้ประพันธ์นิทานเพื่อสอนใจให้แก่เด็กและเยาวชน และได้คัดสรรผลงานของเด็กและเยาวชนที่เขียนสร้างสรรค์ในรูปแบบของเรื่องสั้น เรื่องเล่า ร้อยกรอง การ์ตูน และนิทาน รวมถึงการบอกเล่าประสบการณ์ชีวิตที่มีเนื้อหาน่าอ่าน ชวนติดตาม สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม และ

สร้างสำนึกความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการแสดงบทบาทหน้าที่ตามสมควรแก่ฐานะ ของเด็กและเยาวชนไทย นอกจากนี้ยังมีผลงานที่นำเสนอการเข้าร่วม กิจกรรมในปีมหามงคล คือ กิจกรรมปั่นจักรยาน bike for MoM เพื่อ เณลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในโอกาส มหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๓ พรรษา ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ และกิจกรรม BIKE FOR DAD ซึ่งเป็นการเฉลิมพระเกียรติพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๘ พรรษา ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ในการนี้ คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่ และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙ โดยความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และองค์การคำของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการ และสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ขอกราบนำสการท่าน พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี ขอขอบคุณ นักเขียนรุ่นเยาว์ นักเขียนรับเชิญ บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด ที่อนุเคราะห์การจัดทำรูปเล่มให้ มีความสวยงาม น่าอ่าน ภาพประกอบโดยอาจารย์สมบัติ คิ้วฮก รวมทั้ง บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด ที่ได้ออกแบบปกหนังสือวันเด็กให้เหมาะสม กับชื่อเรื่องและดึงดูดใจ พร้อมทั้งคัดสรรเกมดี ๆ ให้เด็ก ๆ ได้พัฒนา สมองรวมถึงผู้ที่มีส่วนร่วมที่ทำให้หนังสือวันเด็กแห่งชาติเล่มนี้เสร็จ สมบูรณ์ และทำให้หนังสือ ร้อยรักเป็นหนึ่งเดียว เป็นหนังสือของ เด็กไทยทุกคน และหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับประโยชน์และความ บันเทิงจากการอ่านหนังสือเล่มนี้

(นายการุณ สกุลประดิษฐ์)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สารบัญ

หน้า

พระอรหันต์อยู่ที่ไหน	พระมหาวิชัย วชิรเมธี	๑๕
ครั้งหนึ่งในชีวิต	ชนัญธิดา น้อยดี	๒๕
ไปวัดกับยาย	อินทัช จงใจจิตร	๒๘
ปิดเทอมของโต้ง	วิยะดา เดชะคำภู	๓๐
ภาพรางวัลชนะเลิศกิจกรรมปั่นเพื่อพ่อ (BIKE FOR DAD) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓	ณัฐภูมิ พิมพ์	๓๔
สักวัน...ฉันจะโต	จิราพร ยืนศรี	๓๕
บทเรียน	หลาว ลุงแสง	๓๖
เด็กไทยกับค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ	เกริกพล ทองมโนกุล	๔๐
ความภูมิใจของถึงขยะ	พิชญากา สุพรรณธริกา	๔๔
เหรียญห้าบาทของยาย	พิชามญญ์ เทพหนู	๔๙
ธนา...เด็กดี	เนตรชนก ปลุกปาน้อย	๕๔
พ่อจ๋า แม่จ๋า...หนูเหงา	ชลธิชา มมประโคน	๕๗
เมลอนฟรุต แห่งฟรุตตี้แลนด์	สุทธิดา แยมแสง	๕๗
สี่เทียนยอดดกตัณยู	พุทธรัก กลิ่นจำปา	๖๑
รูปปริศนา	ห่าน สร้อย	๖๔
ต้นตาลของพ่อ	ปพิชญา ประมวลทรัพย์	๖๖
	พรนิดา ทองแก้วแก้ว	๗๐

หน้า

ปันโต...พอเพียง	ปาจรีย์ ขมมี	๗๓
จดหมายถึงตัวฉัน	อาชีวิ แซ่เจ้า	๗๖
น้องทาม... แรงบันดาลใจเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่	ศกุนตลา สุขสมัย	๗๙
	จุฑาทิพย์ สุกาญจนาเศรษฐ์	
	พลิษฐ์ส์ทคุณ จุลละมณฑล	
นิทานเด็กดีกับ ว.วชิรเมธี : เด็กดีรู้ถูกผิด	กิตติยา ลีครองสกุล	๘๗
	ร่มรัฐ ปรมาริกุล	
ครอบครัวตัวอย่าง	รัชกร เต็มสวาท	๙๗
ทิน	วรัญญา เกตุแก้ว	๙๙
ร่วมด้วยช่วยกัน ประหยัดพลังงาน	ศิรดา รวยทรัพย์	๑๐๑
หมู่บ้านต้นซุง	อาทิตยากร กรณ์ลัพ์	๑๐๔
ใคร... ใคร... ก็ไม่รักผม	จิราภัทร แสนสัจจะ	๑๐๖
	เอกรกร พรหมเสน	
โรงเรียนของหนู	อามีเนาะห์ มะดีอร่าวี	๑๑๐
จักรยานของหนู	ณฐอนงค์ ริเริ่มกุล	๑๑๕
ลองหาตุลิต	นานมีบุ๊คส์	๑๑๗

พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี

www.facebook.com/v.vajiramedhi/

dharmatoday@gmail.com

พระอรหันต์อยู่ไหน

เมื่อกว่าพันปีมาแล้วที่ประเทศจีน มีชายหนุ่มคนหนึ่งอาศัยอยู่กับมารดาซึ่งอายุมากแล้ว ประมาณ ๗๐ ปีเศษๆ ส่วนชายหนุ่มก็มีอายุประมาณ ๓๐ ปีต้นๆ

อุปนิสัยของชายหนุ่มนั้นเป็นคนดีขยันขันแข็ง แต่ทว่าเขามีความรักความชอบส่วนตัวอยู่เรื่องหนึ่ง คือเขาเป็นคนที่ศรัทธาจริต

อุปนิสัยของคนศรัทธาจริตก็คือ เชื่อง่าย เลื่องไส่ง่าย ฝึกไผ่ที่จะได้ดู ได้เรียนรู้ ได้เห็นผู้วิเศษ ผู้มีบุญ นิยมชมชอบผู้วิเศษ ถ้าเขาได้ข่าวว่าใครเป็นผู้วิเศษ ใครเป็นพระอรหันต์ ใครเป็นเซียน ใครเป็นนักบุญ จาริกเดินทางมาจากแห่งหนตำบลใดก็ตาม เขาจะต้องตามไปพิสูจน์

วันหนึ่ง มีข่าวเล่าลือว่า มีเซียนคนหนึ่งเป็นผู้สำเร็จบรรลุนิเวศขั้นสูง จาริกเดินทางรอนแรมมาจำพรรษาอยู่บนยอดเขาไกลออกไปหลายร้อยกิโลเมตร ชาวบ้านชาวเมืองต่างพากันแห่ไปกราบเซียน ซึ่งในความหมายทางพุทธศาสนาก็นับเป็นพระอรหันต์

เขาเห็นชาวบ้านชาวเมืองพากันแตกตื่นกราบไหว้เซียน เขาก็อยากไปด้วย จึงเข้าไปกราบผู้เป็นแม่เพื่อขออนุญาต

“แม่ครับ ลูกได้ข่าวว่ามีเซียนผู้วิเศษมาจำพรรษาอยู่บนยอดเขาไกลจากบ้านเราออกไปหลายพันลี้ แม่ครับ ลูกอยากพิสูจน์ อยากไปดูให้รู้ให้เห็นกับตาว่า โลกนี้ยังมีผู้วิเศษจริงอยู่หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้วิเศษคนนี้ คนเขาลือกันว่าเป็นพระอรหันต์ผู้หมดกิเลสแล้วด้วย แม่อนุญาตให้ผมไปนะครับ”

ผู้เป็นแม่ลูบทูลูกชายแล้วก็อวยพรว่า “ไปเถอะลูก ถ้าลูกไปแล้วมีความสุข แม่ก็ไม่ห้ามหรอก” นี่คือการรักของแม่

เมื่อแม่อนุญาตแล้ว เขาก็เตรียมข้าวของอยู่วันหนึ่งแล้วก็ออกเดินทาง ผู้เป็นแม่ตามไปส่งถึงปากซอย แม่นั้นแม่จะสูงอายุ ๗๐ ปีเศษแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ไม่เห็นแก่ตัวบอกลูกว่า “จงเดินทางไปเถอะ แม่ดูแลตัวเองได้”

เมื่อได้รับอนุญาตจากผู้เป็นแม่แล้ว เขาก็ออกเดินทางทันที เขาเร่งเดินทางทั้งวัน เพราะใจจดจ่อที่จะได้พบได้เจอได้รู้ได้เห็นเซียนหรือพระอรหันต์ ที่เขาร่ำลือกันนักว่าเป็นผู้วิเศษ ทรงภูมิรู้ภูมิธรรมทรงวิทยาอาคมขลัง

เขาเดินทางรอนแรมถึง ๗ วันจึงบรรลู่ไปถึงยอดเขาแห่งนั้น

เมื่อเขาเดินทางไปถึงยอดเขานั้นเป็นเวลาโพล้เพล้พลบค่ำ ชาวบ้านชาวเมืองต่างทยอยเดินลงจากเขา เขาเดินขึ้นไป ชาวบ้านชาวเมืองต่างเดินกลับบ้าน ถึงแม้ว่ายอดเขาสูงชันเพียงไหน แต่เขาก็ไม่เหนื่อย ไม่ท้อ เพราะจิตใจของเขานั้นจดจ่อที่จะได้กราบพระอรหันต์

เมื่อขึ้นไปถึงกัณฐเวลาพระอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาพอดี เขาคลานเข้าไปกราบเขียนผู้เฒ่าผมขาวโพลน มีหนวดมีเคราขาวโพลน เมื่อกราบเสร็จแล้วเขาก็ไม่รอช้า รีบถามสิ่งที่อยู่ในใจมานานทันที

“หลวงปู่ครับ ผมได้ข่าวมาว่า หลวงปู่เป็นเซียน กล่าวคือเป็นพระอรหันต์ผู้หมดกิเลส ผมจึงเดินทางดั้นด้นมากราบหลวงปู่ หลวงปู่ครับอย่าหาว่าผมละลาบละลั้งเลยนะครับ ผมขอถามหน่อย แท้ที่จริงหลวงปู่เป็นพระอรหันต์จริงๆ ดังที่คนเขารำลือหรือไม่”

หลวงปู่ยกมือขึ้นมาลูบเคราที่ขาวโพลน มองชายหนุ่มด้วยแววตาที่มีเมตตาจิต แล้วก็เอ่ยขึ้น

“ลูกรักหลวงปู่จะบอกให้ แท้ที่จริงหลวงปู่ไม่ได้เป็นพระอรหันต์อะไร อย่างที่คนเขารำลือหรือ หลวงปู่ก็แค่คนประพาศปฏิบัติดีคนหนึ่งนั่นแหละลูก”

ชายหนุ่มเงยหน้ามองหลวงปู่ตาจ้องเขม็ง

“อ้าว ถ้าฉันที่ผ่านมาท่านก็หลอกคนอื่นนะสิ ใครๆ ก็ลือว่าท่านเป็นเซียนเป็นพระอรหันต์ผู้สำเร็จวิทยาคมชั้นสูง ถ้าท่านไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ขอโทษนะครับ แล้วในโลกนี้มีพระอรหันต์ไหมครับ บอกผมมาเลยดีกว่า มีก็จะได้รู้ ไม่มีก็จะได้รู้ นี่ผมเดินทางมานี้ ๗ วันนะครับ เหน็ดเหนื่อยแทบล้มประดาตายนะครับ ถ้าไม่มีก็เท่ากับว่าผมเสียแรงเปล่าสิครับ”

“ใจเย็นๆ ลูกใจเย็นๆ ถึงแม้หลวงปู่ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ไม่ได้เป็นเซียนไม่ได้เป็นผู้วิเศษ แต่หลวงปู่จะบอกให้ การมาของลูกวันนี้จะไม่ผิดหวังหรอกนะ”

“ไม่ผิดหวังยังไงครับ หลวงปู่”

“หลวงปู่อยากจะบอกลูกว่า แม้หลวงปู่จะไม่ใช่พระอรหันต์ แต่หลวงปู่ก็พอจะมีความรู้อยู่บ้าง ว่าพระอรหันต์นั้นมีลักษณะเช่นไร”

“อย่างไรเหอครับ”

“จำไว้นะลูกนะ พระอรหันต์นั้นมีลักษณะสองอย่าง ถ้าลูกเจอที่ไหนนั่นละพระอรหันต์ จงรีบกราบ จงรีบดูแล จงรีบปรนนิบัติ จำไว้ให้ติดะลูก ลักษณะของพระอรหันต์มีสองประการด้วยกัน

“หนึ่ง ชอบใส่เสื้อเอวข้างในกลับออกมาไว้ข้างนอก สอง ชอบสวมรองเท้ากลับข้าง เอวข้างขวามาอยู่ข้างซ้าย เอวข้างซ้ายมาไว้ข้างขวา”

ชายหนุ่มฟังแล้วก็ “ปัดโธ่ แค่นี้เองเหอครับหลวงปู่ ถ้าฉันผมมานี้ก็เสียเที่ยวสิ”

“ไม่เสียเที่ยวลูก จากนั้นไปลูกจะได้พบกับพระอรหันต์องค์จริง ลืมหลวงปู่ซะ หลวงปู่ไม่ได้สำคัญอะไรหรอก”

เขาก็หันไปมองหลวงปู่ ตั้งแต่หัวจรดเท้า “เฮ้อ เสียชื่อ เสียเที่ยว เสียเวลา ไม่ใช่พระอรหันต์แล้วให้คนมานั่งกราบอยู่ได้ พวกสิบแปดมงกุฎ ชัดๆ”

เสร็จแล้วเขาก็กราบแล้วก็เดินลงจากเขานั้นเลย ไม่นอนด้วยซ้ำ คิดถึงแม่ขึ้นมาตะหงิดๆ ผ่านมาตั้ง ๗ ค่ำ ๗ วัน เดินทางกลับมัน คื่นนั้นเลย เขาเดินทางรอนแรมมาหลายคื่นหลายวัน ขามา ๗ วัน ขากลับอีก ๗ วัน คิดถึงแม่เหลือเกิน

ผู้เป็นแม่ก็อายุ ๗๐ เศษๆ แล้วถูกทิ้งให้อยู่บ้านคนเดียว งบๆ
เงินๆ ก็คิดถึงลูกหลังจากที่ลูกชายบุกป่าฝ่าดงเดินทางกลับบ้านมา
๗ วัน ๗ คืน

ในที่สุดเช้าวันหนึ่งก็ทะลุทะลวงถึงหมู่บ้าน พอเขาเดินทางใกล้
จะถึงบ้าน เห็นหลังคาบ้านอยู่ไกลๆ เขาตะโกนเรียกแม่

“แม่ครับ ลูกกลับมาแล้วครับ”

แม่มก็นอนคิดถึงลูกทุกคืนทุกวัน ได้ยินเสียงลูกแว่วมาไกลๆ ดีใจ
เหลือเกิน กำลังเข้าครัวทำกับข้าวอยู่ ผู้เป็นแม่สูงอายุดีใจ วีนพรวด
ออกจากกระท่อมไป พอออกมาจากกระท่อมได้ เอ๊ะ ทำไมมันเย็นไป
ทั้งตัวเลย นึกขึ้นมาได้ยังไม่ได้สวมเสื้อเลย กลับเข้าไปในกระท่อมหยิบ
เสื้อผ้าเก่าๆ ซึ่งเธอสวมมาประจำมาสวม ด้วยอารามรีบร้อนดีใจที่จะได้
เห็นหน้าลูก จึงสวมผิดเอาข้างในกลับมาไว้ข้างนอก ข้างนอกเลยกลับไป
อยู่ข้างใน

จากนั้นรีบวิ่งออกจากบ้านไป เอ๊ะ เจ็บเท้าแปลบ ตายแล้ว
ไม่ได้สวมรองเท้า วิ่งกลับมาสวมรองเท้าฟาง แล้วก็เดินกึ่งวิ่งออกไปรับ
ลูกชายที่ปากซอย เมื่อแม่และลูกมาเจอกันด้วยความรักและคิดถึง
ต่างคนก็ต่างโผเข้ากอดกัน

เมื่อเก็บรับซึ่มซับไอรุ่นแห่งความรักจากกันและกันแล้ว ผู้เป็น
ลูกก็คลายอ้อมกอดจากผู้เป็นแม่ มองหน้าแม่ มองให้เต็มสองตา
คิดถึงแม่เหลือเกิน แม่ก็มองหน้าลูก มองให้เต็มสองตา น้ำตาของแม่
เอ่อท้นออกมาโดยไม่มีคำพูด

ต่างคนต่างก็รู้ว่าคิดถึงและเป็นห่วงซึ่งกันและกัน เมื่อเขาสบตา
แม่แล้วมองลงมา ไหล่มาเรื่อยๆ ต่ำลงๆ เขาก็สังเกตเห็นเสื้อผ้าของแม่
ที่ผิดปกติ เขาก็อุทานขึ้นว่า

“แม่ ผมไม่อยู่ไม่กี่วันนะ นี่อัลไซเมอร์เลยนะแม่ ความทรงจำ
เลอะเลือนขนาดนุ่งผ้ากลับด้านเลยเธอแม่ เลอะใหญ่แล้วนะแม่
เดี๋ยวแม่ต้องเปลี่ยนเสื้อนะ ข้างในมาอยู่ข้างนอกได้ไง โห แม่ เอาใหญ่
แล้ว นี่ ผมไม่น่าทิ้งแม่ไปเลย แค่ ๗ วันแม่หลงลืมขนาดนี้ ถ้าผมไปเป็น
เดือนคงจำชื่อผมไม่ได้ใช่ไหม”

ต่อว่าแม่เสร็จแล้วก็มองต่ำลงไป เห็นรองเท้าสองข้างของแม่

“แม่ ไม่ใช่แค่เสื้อนะ ดูๆ แม่สวมรองเท้าสี แม่ทำอะไรลงไป
ขวามาอยู่ซ้าย ซ้ายมาอยู่ขวา ปิดโธ่ แม่เลอะใหญ่แล้ว” ว่าแล้วก็ก้มลงไป

“อะแม่ ถอดรองเท้า เดี่ยวลูกจะเปลี่ยนให้” เขาก็ก้มตัวลงไป
ถอดรองเท้าผู้เป็นแม่แล้วก็กลับข้างรองเท้า

นาฬิกาที่กำลังเอามือไปแตะรองเท้าซ้ายของแม่ ซึ่งมันสลับกัน
อยู่จากขวาจะเอาไปไว้ซ้าย และจากซ้ายจะเอาไปไว้ขวา เขาก็ก้มตัวลงไป
แตะเท้าของผู้เป็นแม่ พอมือแตะรองเท้ากำลังจะถอดรองเท้าออกจาก
เท้าของแม่ นาฬิกานั้นหูของเขาก็แว่วได้ยินเสียงหลวงปู่จากบนยอดเขา

“ลูกจำไว้นะ หลวงปู่ไม่ใช่พระอรหันต์อย่างที่ทุกคนเขาเข้าใจ
หรอก แต่ว่าหลวงปู่ก็พอจะมีความรู้อยู่บ้าง พระอรหันต์มีลักษณะยังไง
ถ้าลูกเจอคนที่มีลักษณะสองประการนี้ นั่นละคือพระอรหันต์ จงรีบดูแล
จงรีบปรณินบัติ จงรีบตอบแทนพระคุณ”

หนึ่ง พระอรหันต์ชอบเอาเสื้อข้างในกลับมาไว้ข้างนอก สอง
พระอรหันต์ชอบใส่รองเท้ากลับข้าง เอาขวามาไว้ซ้าย เอาซ้ายมาไว้ขวา
ถ้าลูกเจอคนที่มีลักษณะสองประการนี้ที่ไหน นั่นแหละ พระอรหันต์
ตัวเป็นๆ

นาที่นั่นเขาอิงเลย คำของหลวงปู่ก้องอยู่ในโสตประสาท
น้ำตาของเขาร่วงลงมา หยดลงบนหลังเท้าของผู้เป็นแม่

เขาก้มลงกราบ แล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา
สบตาของผู้เป็นแม่ แม่น้อมเอามือมาลูบหลัง แล้วพูดกับชายหนุ่มว่า
“ร้องให้ทำไมลูก”

ชายหนุ่มสารภาพว่า “แม่ครับ ผมโง่จริงๆ เลยนะครับ ผมสู้
บุกป่าฝ่าดง เดินทางรอนแรมไป ร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำสมุทร เพื่อไปตาม
หาว่าใครคือพระอรหันต์กันแน่ วันนี้ผมเพิ่งรู้ว่า แท้ที่จริงพระอรหันต์
ไม่ได้อยู่ไกลจากตัวผมเลย พระอรหันต์คือแม่บังเกิดเกล้าของผม
พ่อบังเกิดเกล้าของผม คือพระอรหันต์ ที่จำพรรษาอยู่ในชายคาเดียวกับ
ผมมาโดยตลอด

ขอโทษนะครับแม่ ที่ผมเพิ่งรู้ความจริงวันนี้เอง ว่าแม่คือ
พระอรหันต์ของลูก พ่อก็คือพระอรหันต์ของลูก แม่ครับ จากนั้นเป็นต้นไป
ลูกจะไม่เสียเวลาไปตามหาพระอรหันต์นอกบ้านอีกแล้ว ให้ภักย์ลูกด้วย
นะครับ ขอให้แม่อยู่เป็นพระอรหันต์ของลูกตราบนานเท่านานนะครับ”

พูดเสร็จแล้วเขาก็ก้มลงกราบเท้าทั้งสองข้างของแม่ สะอึกสะอื้น
อยู่เป็นนาน รู้สึกผิดที่เขามองข้ามพระที่แท้จริง พระอรหันต์ที่อยู่ในบ้าน
เดียวกับเขามาโดยตลอด

เขาเพิ่งตระหนักรู้เดี๋ยวนั้นเองว่า ปรีศนาธรรมของหลวงปู่ ก็คือ
สิ่งที่อยู่ในบ้านของเขามาทั้งชีวิต พ่อผู้ให้ชีวิตนั่นเอง แม่ผู้ให้กำเนิด
นั่นเอง บุพการีทั้งสองท่านนี้คือพระในบ้าน

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เขาไม่เคยเดินทางออกไปตามหาพระผู้วิเศษ คนไหนนอกบ้านอีกเลย เพราะเขาได้ค้นพบสัจธรรมความจริงแล้วว่า พระอรหันต์จำพรรษาอยู่ในบ้านเดียวกับเรานั้นแหละ พ่อของเรา แม่ของเราคือพระอรหันต์ของลูกๆ ทุกคน เรามักจะให้ความสำคัญกับคนนั้นคนนี้มากมาย แต่บางครั้งเรากลับมองข้ามคนที่ใกล้ตัวเราที่สุด เพราะเราคิดว่า อย่างไรก็ตามก็อยู่กับเรา

บางครั้งไม่เพียงแต่เราจะมองข้ามท่านเท่านั้น บางทีเราทะเลาะกับท่านด้วย เราทำร้ายท่านด้วย เราด่าทอท่านด้วย เราเถียงท่านด้วย ท่านสอนอย่างหนึ่งเรากลับทำตรงข้าม เราคิดว่าพ่อของเรา แม่ของเราอายุยังไม่มาก เราก็เลยไม่ต้องสนใจ แต่บางทีพอเพื่อนบอกว่า จะมาเที่ยวบ้านเรา เรากลับทุ่มเทจัดบ้านจัดห้องดูแล วันเกิดเพื่อน เราเป็นเจ้าภาพจัดเลี้ยง แต่วันเกิดของพ่อของแม่ เราไม่ให้ความสำคัญ เราลืมไปเลยด้วยซ้ำ

หากที่ผ่านๆ มา เราทำเช่นนั้นกับพ่อแม่ จากนั้นเป็นต้นไปเราต้องเปลี่ยนวิธีคิดใหม่ พระพุทธองค์ตรัสว่า “ความกตัญญูต่อบุคคลเป็นเครื่องหมายของคนดี” คนจีนสอนลูกสอนหลานว่า “ร้อยความดี ความกตัญญูมาเป็นทีหนึ่ง” ปรมาจารย์ท่านหนึ่งเขียนเอาไว้ว่า “หากกราบพระหมื่นองค์แสนองค์ ยังไม่ได้กราบพ่อกราบแม่ ก็เท่ากับว่าไม่มีคุณค่าอะไรเลย”

ขอฝากคำสอนเหล่านี้ให้เป็นคติธรรมประจำชีวิต ขอให้เราทั้งหลายตอบแทนพระคุณพ่อพระคุณแม่อย่างดีที่สุดโดยถ้วนหน้ากันทุกคนเทอญ

ครึ่งหนึ่งในชีวิต

ดิฉันเป็นเด็กชนบท เรียนโรงเรียนขยายโอกาสแห่งหนึ่งอาศัยอยู่กับคุณแม่สองคน บ้านของฉันเป็นบ้านหลังเล็กๆ เต็มไปด้วยความอบอุ่น คุณแม่บอกดิฉันว่า “คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก” ดิฉันรักบ้านของดิฉันมาก กว่าที่บ้านภูบ้านทุกวัน เมื่อมีเวลาจะขอพันธุ์ไม้ดอกไม้ประดับจากเพื่อนๆ มาปลูกไว้รอบบ้าน ส่วนคุณแม่ของดิฉันชอบปลูกพืชผักสวนครัวไว้หลังบ้าน เพื่อไว้รับประทานเองและแจกจ่ายให้กับเพื่อนบ้าน หากมีมากจะนำไปจำหน่ายที่ตลาดนัดกลางหมู่บ้าน คุณแม่สอนดิฉันเสมอว่าเราต้องใช้เงินอย่างประหยัดเพราะบ้านเราไม่ได้ร่ำรวย

วันต่อมาหอกระจายข่าวในหมู่บ้านทับใต้ ประกาศเชิญชวนประชาชนไปรับเสด็จในหลวงซึ่งเสด็จแปรพระราชฐานกลับมาประทับที่วังไกลกังวลแม่บอกว่าให้เตรียมตัวให้พร้อม แม่จะพาไปรับเสด็จในวันพรุ่งนี้ ดิฉันตื่นเต้นมาก นอนไม่หลับ เลือกเสื้อสีเหลือง เลือกแล้วเลือกอีกและผลอหลับไป ตอนเช้าตื่นนอนแต่เช้า ทำงานบ้านเสร็จแล้ว ช่วยแม่เก็บผักไปขายที่ตลาด แล้วเดินทางไปรับเสด็จ ดิฉันไปถึงบริเวณหน้าวังไกลกังวลเวลา ๑๑.๐๗ น. คิดว่ามาก่อนผู้อื่น แต่แล้วดิฉันต้องตะลึงและตกใจที่เห็นผู้คนมานั่งรอรับเสด็จกันเต็มสองข้างทาง ไม่มีแม้ทางจะเดิน ดิฉันคิดในใจว่าเขามากันตอนไหน ผู้คนมาจากไหนกัน ทำไมมากขนาดนี้ มาเตรียมพร้อมเร็วมาก ทั้งที่คุณแม่บอกดิฉันว่าท่านเสด็จเวลา ๑๖.๐๐ น. คุณแม่สอบถามคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ความว่า เขามาจากจังหวัดหนองคาย มาค้างคืนรอรับเสด็จ มากันทั้งครอบครัว แต่ละคนมาจากหลายที่ ดิฉันรู้สึกว่ประชาชนรักและจงรักภักดีต่อพระองค์ท่านมาก

เมื่อถึงเวลาก่อนท่านเสด็จ ดิฉันสังเกตว่าไม่มีใครบ่นร้อน บ่นปวดเมื่อยเลย ทั้งที่นั่งบนถนนลาดยาง ผู้คนพูดคุยกันถึงพระอาการ ประชวรของพระองค์ท่าน ในขณะที่มือหนึ่งของดิฉันถือธงชาติ อีกมือหนึ่ง ถือพระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวง ดิฉันใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ตื่นเต้น จนบอกไม่ถูก แม้รู้ใจดิฉันเอื้อมมือมาจับมือดิฉันเบาๆ ดิฉันตั้งใจรอ รับเสด็จอย่างใจจดใจจ่อ และแล้วดิฉันเห็นรถตำรวจเปิดไฟสีแดงสว่างมาก บ่งบอกถึงเวลาที่ทุกคนรอคอยมาถึงแล้ว ดิฉันรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น เมื่อรถพระที่นั่งแล่นผ่านมา ทุกคนโบกธงชาติ โบกธงสีเหลือง ชูพระบรมฉายาลักษณ์ และเปล่งเสียงดังพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมายว่า “ทรงพระเจริญ” น้ำตาแห่งความปลาบปลื้มไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ดิฉัน มองหน้าคุณแม่ของดิฉันและคนอื่นๆ ล้วนมีอาการเดียวกัน ดิฉันดีใจและ ภาควมใจอย่างบอกไม่ถูก ตั้งใจว่าจะมารับเสด็จพระองค์ท่านอีก และ จะจดจำเหตุการณ์สำคัญนี้ไว้ตลอดไป

คุณแม่บอกว่าในหลวงรักประชาชน ประชาชนจงรักภักดีต่อ
พระองค์ท่าน ท่านเสียสละเวลาทำเพื่อพวกเรามากมาย ขจัดทุกข์ บำรุงสุข
มีโครงการพระราชดำริต่างๆ ประชญาเศรษฐกิจพอเพียง ฯลฯ ฉะนั้น คนไทย
ทุกคนควรประพฤติปฏิบัติตนอย่างชาญฉลาดตามรอยพระยุคลบาท
และตามคำสั่งสอนของพระองค์ท่าน เพื่อให้ประเทศชาติมั่นคง ประชาชน
มั่งคั่ง และอยู่ได้อย่างยั่งยืน

เด็กหญิงชนัญธิดา น้อยดี
มัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านทับใต้
อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เด็กชายอินทัช จงใจจิตร
ประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี
อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี

ณ บ้านสวนคุณตา คุณยาย ที่จังหวัด
อุบลราชธานี ที่ โต๊ะจ๊ะจ๋าอยู่ในช่วง ปีตรกอม

ปิดเทอมนี้ผมมีคามสุข และ
สันมากเลยครับ ได้ทำของเล่นจาก
กันห้วย ได้กินห่อหมกปลาช่อนอร่อยๆ
คุณตาและคุณยาย เก่งที่สุดเลยครับ
เรื่อง-อาน

โดย นางสาววิยะดา เดชะคำภู
ที่ปรึกษา คุณครูเจตนิพัทธ์ บุญเพ็ญ

ฝากกันนาย
รักได้อีกหนึ่ง

ผมรักคุณตา
คุณยายนะ
ครับ

นางสาววิยะดา เดชะคำภู
โรงเรียนดอนมดแดงวิทยาคม
อำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี

ภาพรางวัลชนะเลิศกิจกรรม ปั่นเพื่อพ่อ (BIKE FOR DAD)

เฉลิมพระเกียรติถวายราชสดุดี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓

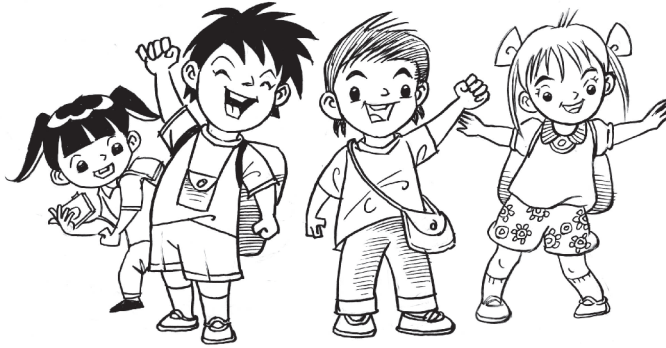
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต ๒

เด็กชายณัฐวุฒิ พิมพ์
มัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านนาดอกไม้มิตรภาพที่ ๑๒๐ ฯ
อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

สักวัน...ฉันจะโต

ฉันเป็นเด็ก ตัวเล็ก ผู้สร้างชาติ	ฉันสามารถ มุ่งมั่น มั่นคง ศึกษา
รักษวินัย ใฝ่เรียนรู้ คู่ประชา	เร่งรักษา ประเพณี วิถีไทย
ฉันคือเด็ก ผู้พิทักษ์ อารังโลก	ช่วยคลายโศก สร้อยยิ้ม พริ้มสดใส
รู้พระคุณ พ่อแม่ คุณแลใจ	เป็นผู้ให้ ประโยชน์สุข แก่ทุกคน
ฉันคือเด็ก ที่จะโต ในภายหน้า	เป็นผู้กล้า ฉลาดล้ำ นำเหตุผล
รู้หลักพ่อ พอเพียง เลี้ยงกายตน	สู้อดทน เสียสละ ซื่อสัตย์มี
ฉันยังคง เป็นเด็ก วันยังค่ำ	แต่ฉันทำ ทุกสิ่งรัก ด้วยศักดิ์ศรี
ฉันจะโต อย่างงดงาม ด้วยความดี	สมกับที่ เป็นมนุษย์ สุดสมบูรณ์

เด็กหญิงจิราพร ยืนศรี
ประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านหนองบัวแดง
อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม

บทเรียน

โอย! ผมอุทานเบาๆ เมื่อส้นเท้าและก้นของผมสัมผัสกัน ในขณะที่ผมกำลังจะไหว้พระสวดมนต์ก่อนเข้านอน รอยเจ็บนี้มาจากรอยไม้เรียวของผู้ที่เป็นทั้งครูและพ่อของผมเองครับ เหตุการณ์ในครั้งนั้นเองที่เป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่ที่ทำให้ผมได้เรียนรู้และสำนึกมาจนถึงทุกวันนี้

ผมชื่อ ไท กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนของรัฐแห่งหนึ่ง พ่อของผมเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนแห่งนี้ ก่อนหน้านั้นผมเคยคิดเข้าข้างตัวเองมาตลอดว่า ผมเป็นลูกของครู ผมสามารถที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจของผมไม่เคยกลัวใคร วันนี้ผมรู้ว่าที่ผมภูมิใจในฐานะลูกของครูมาโดยตลอดนั้น มันก็ไม่ได้ต่างอะไรกับเพื่อนๆ ของผมเลย

ช่วงเช้าของวันนี้ผมแอบไปหาเรื่องกับเด็กนักเรียนที่เข้ามาใหม่ สาเหตุเพียงแค่ว่าผมไม่ชอบสีหน้าของเด็กคนนั้น ณ เวลานั้น ผมไม่คิดกลัวบทลงโทษใดๆ ตลอดเวลาที่ผ่านมาก็พ่อรักและดูแลผม พ่อไม่เคยเยินตีผมเลยสักครั้ง ผมจึงเกรงๆ ทำดีทำต่อๆ หาเรื่องคนอื่นไปทั่ว แต่ครูและพ่อไม่เคยจับได้ ต่างจากครั้งนี้ แม้ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายเด็กใหม่คนนั้น ให้ได้รับบาดเจ็บ แต่ผลจากการทะเลาะวิวาทในครั้งนี้ กลับทำให้ผม

รู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก ผมจะขอเรียกเด็กใหม่คนนี้ว่า “น้อย” น้อย
มีอาการบาดเจ็บที่ทางคิ้วข้างซ้ายแตก ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนี้ พ่อและ
คณะครูทุกคนในโรงเรียนทราบข่าว ผมจำได้ว่าพ่อมองผมด้วยแววตา
ผิดหวัง ตอนนั้น ผมอยากให้พ่อตำหรือลงโทษด้วยวิธีใดก็ได้ แต่ไม่เป็น
เช่นนั้น พ่อไม่ทำ พ่อกลับนิ่ง สายตาของพ่อบ่งบอกถึงความผิดหวัง เสียใจ
และนิ่งเฉย

พอในฐานะครูฝ่ายปกครอง พ่อไม่ละเว้นในหน้าที่ของครู
พ่อฟาดผมด้วยไม้เรียว ก่อนจะลงโทษผมท่ามกลางสายตาของเพื่อนๆ
รวมถึงน้อย พ่อถามผม ๓ ข้อ ว่า

“มีชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นแบบอย่างทำไมไม่ทำตาม”
ผมก้มหน้านิ่ง

“ครูอบรม สั่งสอน ไม่เชื่อฟัง ยังสมควรที่จะเป็นนักเรียนอยู่ไหม”

“พ่อเคยสั่งสอนไหม ให้เธอคิดเอาเปรียบคนอื่น” อยู่ๆ น้ำตา
ของผมรินไหลออกมา

“ครูครับ! หยุดฟาดเขาเถอะครับ” น้อยยกมือขึ้นแล้วพูด

“กฎก็คือกฎ ต้องฟาดให้ครบ ๑๐ ที ไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้งนั้น”
พ่อผมเอ่ยเสียงดุ

“แบ่งกับผม คนละครึ่งเถาะครับครู” น้อยลุกขึ้นมายืนตรงหน้า
ของพ่อ พ่อถอนหายใจ แล้วให้ครูหนึ่งพาน้อยออกไป

เลิกเรียน ผมนั่งรถยนต์ส่วนตัวกลับบ้านกับพ่อ พ่อไม่เอ่ยคำพูด
ใดๆ ออกมาอีกเลย ทำให้บรรยากาศภายในรถเงียบสงัด ราวกับมีใคร
สักคนเอาแก้วสุญญากาศมาครอบโลกไว้ทั้งใบ ผมเองก็ไม่กล้าที่จะ
เปิดปากพูดอะไรใดๆ ออกมา

ทันใดนั้นพ่อเลยรถเข้าไปจอดในลานวัดแห่งหนึ่ง พ่อเดินลง
จากรถไปคุยกับหลวงพ่ ส่วนผมเดินลงไปสำรวจบริเวณวัด ไปหยุดยืน
ที่บ่อน้ำ

“อยากให้อาหารปลาไหม” ผมหันไปทางต้นเสียง เห็นน้อยเดิน
มามีพลาสติกปิดแผลที่หางคิ้ว ในมือยื่นถุงอาหารปลาให้ผม ผมรวบรวม
ความกล้าที่จะเอ่ยพูดคำว่า...

“ฉันขอโทษด้วยนะ เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อตอนเช้า” น้อยยิ้มและเดินมาตบไหล่ผม

“ฉันเพิ่งย้ายมาใหม่ มาอยู่วัดกับหลวงพ่ เป็นเด็กวัดจนๆ ถ้าไม่รังเกียจ รับฉันไว้เป็นเพื่อนเพิ่มอีกสักคนได้ไหมล่ะ” ผมยิ้มและรู้สึกโล่งใจ แล้วเดินเข้ามาทักทายน้อย และพากันเดินเข้าไปหาหลวงพ่และพ่ของผมที่ลานวัด พร้อมกับพูดว่าเราได้ให้อภัยซึ่งกันและกันแล้ว

คิดแล้วผมก็ดีใจที่วันนี้ผมได้เพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ผมมองกระเป๋าเงินบนหัวเตียงและตั้งใจว่าพรุ่งนี้ผมจะไปทำบุญที่วัดของน้อย

ผมก็มาราบลงบนหมอนสามครั้ง ระลึกถึงพระคุณพ่และแม่ ขอบคุณสถาบันหลักของชาวไทย เพียงแค่นี้ก็ถึงการทำบุญในวันพรุ่งนี้ ผมก็อิ่มเอมใจแล้วล่ะครับ และคืนนี้ผมยังนึกขอบคุณน้อยที่ทำให้ผมรู้ว่า “การอยู่ร่วมกัน ควรที่จะรู้จักการให้อภัย มีความรักใคร่สามัคคีปรองดองกัน เป็นเด็กและเยาวชนที่ดีของประเทศชาติตลอดไป...”

นางสาวหลาว ลุงแสง
โรงเรียนเวียงแหงวิทยาคม
อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

เด็กไทยกับค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ

วสันตดิถีฉันท ๑๔

เด็กเยาวชน ณ ประจวบ
หน้าที่มีหย่อนก็ปฏิบัติ

(๑) เติบโตทนทานกษัตริชาติ
รวมใจสุขนพริธา

(๒) ชื่อสัตย์ตระหนักสละประโยชน์
อดทนมีท้าววิริยะยัง

(๓) รู้คุณบิดาและชนนี้
ทดแทนบ่อาจคนนะขาน

(๔) ใฝ่รู้วิชากิจนะเนื่อง
ใฝ่หาแสงจตุประตู่

ศึศุมนั้และแจจจัด

จะวิวัฒน์บ่เฉยชา

นมะศาสภษัตรา

ตติฐานะพั้งพั้ง

ปลิโพธ ณ ความจริง

ธรมิงอุดมการณ์

ครุศรีประสาทยาณ

หุตกรานกตัญญู

จะประเทืองและเฟื่องฟู

จรสู่ ณ โลกีย์

(๕) รักษาขนบวิจิตรศักดิ์

ภาคภูมิ ฦ อารยะรดี

(๖) มีศีลธรรมอุประพฤติ

เผื่อแผ่สนองคุณประไพ

(๗) เข้าใจประชาอธิปไตย

เคารพ ฦ ชนทะเลาะจะวาง

(๘) ยึดถือระลึกละปฏิบัติ

กอบรกับจะการะมิคลาย

(๙) พฤติตามวิถีก็จะมิพลาด

ทำตน ฦ ตามสติวิวัฒน์

(๑๐) อดออมประหยัดจะภาวะทุน

ตามพจน์มหาษตริยา

(๑๑) เข้มแข็งบ่ยอมทรพิชิต

ร่างกายและใจจะบริบูรณ์

(๑๒) นึกถึงคะนึ่งผลประโยชน์

สิ่งแวดและล้อมทะนุก็สม

เด็กไทยประพฤติจิตประกอบ

ถิ่นไทยระบือก็ดุจฝัน

อนุรักษ์ประเพณี

อรุณครไทย

หิริยิตประจำใจ

จิตใสมิขุนจาง

ฐิติในวิถีกลาง

ชุตีทางจรจาย

บมิขัดฝิกกฎหมาย

ปริยาย ฦ เนื่ออรธ

ฦ พระราชดำรัส

จะพิพัฒน์สุขีวา

และบ่สุญ ฦ ภายหน้า

กรุณา ฦ เกื้อกูล

สติปิดสกดสุญ

พละพุนบ่โง่งม

คุณโทษกะสังคม

อภิมย์ก็ทั่วกัน

ฤติชอบ ฦ ทุกวัน

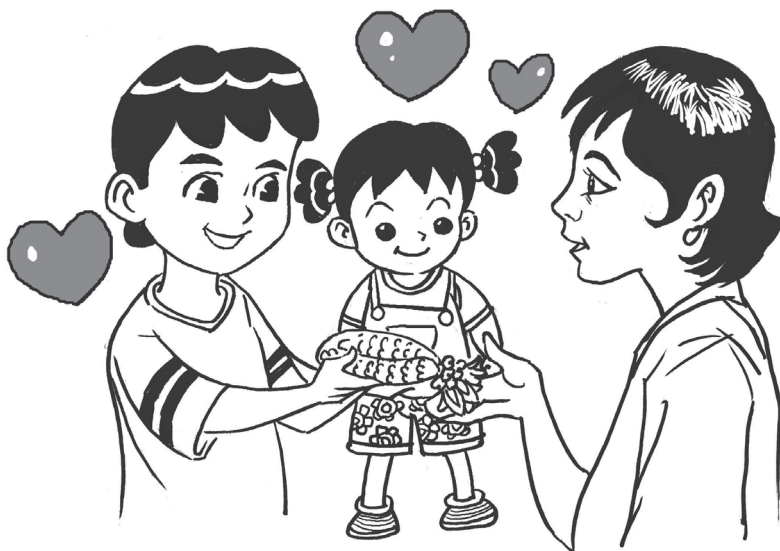
สุขสันต์เพราะ “เก่ง” “ดี”

อธิบายศัพท์

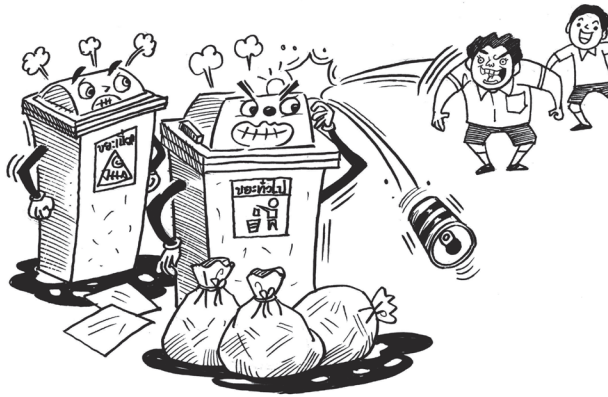
ปัจจุบัน	=	ปัจจุบัน	จติ	=	เคลื่อน
ศิสุ	=	เด็ก	จร	=	ไป
กษิติ	=	แผ่นดิน	โลกีย	=	เกี่ยวกับโลก
นมะ	=	การนอบน้อม	รดี	=	ความยินดี
พิระ	=	ผู้เพียร	อรพี	=	แผ่นดิน
ตติ	=	สาม	ถุ	=	ตรง
ป्लीโพธ	=	ความห่วงใย	หิริ	=	ความละอายบาป
ธร	=	การยึดไว้	ประไพ	=	งาม
ครู	=	ครู	ฐิติ	=	ตั้งอยู่
คณนะ	=	นับ	ชุตติ	=	ความรุ่งเรือง
หุต	=	การบูชา	ภาวะ	=	ความมี
พฤติ	=	ประพฤติ	ทร	=	ความชั่ว

นายเกริกพล ทองมโนกุล
มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จันทบุรี
อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี

ความภูมิใจของถังขยะ

ป๊อก! “โอ้ย” ฉันทยกมือค้ำหัวที่เริ่มจะโนออกมา พลังนึกซัง
น้ำหน้าเจ้าเด็กตัวอ้วนที่กำลังหัวเราะ ฮ่าๆ ด้วยความภูมิใจในฝีมือ
ปากระป๋องของตนเอง เจ้าเด็กกลุ่มนี้แข่งกันปาขยะลงถัง แต่ด้วยฝีมือ
อันยอดเยี่ยม ขยะเลยพลาดมาโดนหัวฉันจนโนเสียนี้ ไม่มีแม้แต่คำมา
ขอโทษสักคำ ช่างเป็นเช้าที่แยจริงๆ เลย

ความจริงแล้วฉันก็ยืนอยู่ที่นี่มานานแล้วนะ ตั้งแต่สมัยที่ฉันยัง
หนุ่มๆ หล่อเลยล่ะ ตอนนั้นที่ฉันมาถึงใหม่ๆ ใครๆ ก็วิ่งมาดูฉันและใส่ใจ
กับฉัน เด็กๆ ต่างตื่นเต้น เพราะหน้าตาของฉันคล้ายๆ กับตัวการ์ตูนที่
เด็กๆ นิยมกัน ก็แหม! คนมันหล่อเนี่ย ปากของฉันทำหน้าที่แทบ
ตลอดวันเพราะเด็กๆ ต่างเดินผ่านมาเปิดปิดเพื่อจะทิ้งขยะลงในตัวฉัน

ใช่แล้ว ฉันคือถึงขยะสุดหล่อประจำโรงเรียน “สะอาดเอี่ยม”

ตอนนี้โรงเรียนแห่งนี้ไม่เห็นจะสะอาดเอี่ยมเหมือนชื่อเลย ฉันรู้สึกเศร้าใจ คูสิดัวฉันก็สกปรก ไม่มีใครอาบน้ำให้ฉัน ฉันไม่หล่อเหมือนเมื่อก่อนเลย ฮือๆ

อู๊! ฝนตก ฉันจะหลบไปที่ไหนได้ละเนี่ย ต้องยืนตากฝนเฉอะแฉะไปหมด เหม็นก็เหม็น ฉันหนาวจัง “ฮึดสู้ ฮึดสู้ นั่นไง อากาศมาละ แยมั่นเลย” ฉันซักจะตาย โอยเป็นลมแน่เลย ว่าแต่เสียงเด็กๆ ที่ไหนแว่วๆ มาหนอ

“นี่อย่ามาเล่นตรงนี้นะ อี! เห็นไหม ถึงขยะสกปรกซะมัด เชื้อโรคทั้งนั้นเลย”

“นี่ อย่ามาดันฉันสิ เดี่ยวชนถึงขยะนะ นั่นนั่น! โครม!”

ฉันล้มโครมลงไปกับพื้น ขยะในตัวฉันเคลื่อนกลาด เสียงเด็กๆ ร้อง เหตุการณ์ดูวุ่นวาย แล้วฉันก็รู้สึกอะไรอีกเลย

“คุณครูขา โครงการรักษาความสะอาดของเรา เริ่มทำในสัปดาห์นี้ใช่ไหมคะ”

“ค่ะ ใบตอง จุดแรกที่คณะกรรมการนักเรียนเสนอให้ปรับปรุงคือความสะอาดของถึงขยะใช่ไหมคะ”

“ค่ะ งั้นพวกเรามาช่วยทำความสะอาดกันเลย นี่ๆ พวกเธอส่วนหนึ่งแบ่งไปรณรงค์ให้ถึงขยะให้ถูกที่ด้วยนะ”

“ได้ ค่ะ/ครับ ท่านประธานนักเรียน”

เช้าวันต่อมา ฉันล้มตาขึ้นมาด้วยความรู้สึกปวดเมื่อยนิดหน่อย คงมาจากการล้มลงเมื่อวานนี้

เสียงเพลงนี้ว่า “โรงเรียนของเราอยู่ มองดูสะอาดทุกหน
พวกเราช่วยกันทุกคน เก็บขยะและทิ้งให้ตรงที่เอ๋ย”

เสียงเด็กร้องเพลง ฉันชอบจัง เกิดอะไรขึ้นเธอ ทำไมตัวฉัน
สะอาด หล่อกว่าคนอื่นนะเนี่ย ฉันมองไปรอบๆ ตัว บริเวณโรงเรียนดู
สะอาด มีป้ายมาติดบนตัวฉัน แอ้มมีเพื่อนใหม่มาอยู่กับฉันอีก

“สวัสดี เจ้าถังขยะรีไซเคิล สีเหลืองสุดหล่อ”

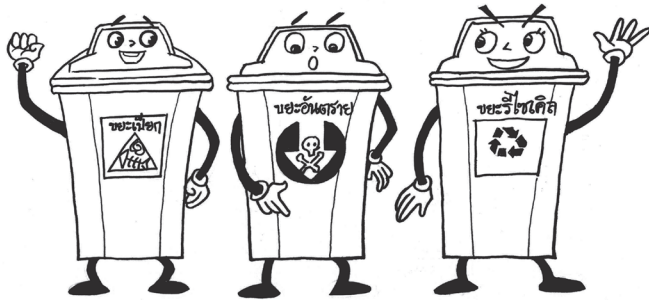
“สวัสดีครับ เจ้าถังขยะทั่วไป สีเขียวสดใสเชียวนะ”

“สวัสดีจ้า เจ้าถังขยะอันตราย สีแดงแรงฤทธิ์เชียวนะ”

เด็กๆ กลุ่มใหญ่กำลังเดินมาที่พวกเราแล้ว ฉันรีบยืนตัวตรง ขอ
หล่อสักระยะเด็กๆ จะได้รักฉันเหมือนเดิม (ฮ่า ฮ่า)

“น้องๆ ประถมศึกษาปีที่ ๕/๑ คะ ถังขยะโรงเรียนเรา มี ๓ สี
นะคะ สีเหลืองสำหรับขยะที่นำมารีไซเคิลได้ สีเขียวสำหรับขยะทั่วไป
ส่วนสีแดง คือขยะที่เป็นอันตรายนะคะ น้องๆ ต้องทิ้งให้ถูกที่ โรงเรียน
ของเราจะได้สะอาด” เสียงเด็กน้อยที่ชื่อใบตองพูด เธอเป็นประธาน
นักเรียนปีนี้

“พี่คะ แล้วจะมีการประกวดโรงเรียนสะอาดด้วยใช่ไหมคะ”

“ค่ะ พวกเราต้องช่วยกันนะ โครงการรักษ์ความสะอาดของโรงเรียนเราจะช่วยให้โรงเรียนเราสะอาดได้รับรางวัลชนะเลิศแน่ๆ จ๊ะ”

“ได้เลยค่ะ พวกเราจะไปช่วยสอนน้องๆ ให้ช่วยกันเก็บขยะเนอะพวกเธอเนอะ”

อ้อ! ฉันเข้าใจแล้ว โรงเรียนจะมีการประกวดความสะอาดเด็กๆ จึงร่วมมือกันเก็บขยะและดูแลโรงเรียน ฉันจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้กิจกรรมนี้ประสบความสำเร็จให้ได้

“คุณแม่ขา คุณครูสอนให้หนูทิ้งขยะให้ถูกถังค่ะ โรงเรียนจะได้สะอาด”

“แล้วขวดน้ำพลาสติกของเราต้องทิ้งตรงไหนคะลูก”

“ถังสีเหลืองค่ะ”

“เก่งจัง ลูกแม่เยี่ยมไปเลย”

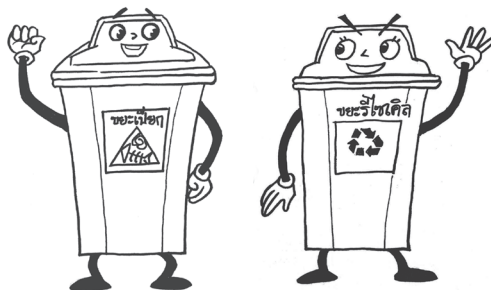
“อู๊ย! ขยะเหม็นจัง คุณแม่ขาแล้วพี่ถังขยะ ไม่เหม็นขยะเหรอกะ”

“พี่ถังขยะ ต้องอดทนสิคะลูก ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีที่ให้เด็กๆ ทิ้งขยะสิคะ”

“ขอบคุณนะพี่ถังขยะ พี่เก่งมากๆ”

แล้วสองแม่ลูกก็เดินจากไป แต่คำลงท้ายที่เด็กน้อยพูดไว้มันทำให้ฉันหัวใจพองโต มีแรงยืนอ้าปากกรอรับขยะจากทุกๆ คน โรงเรียนเราต้องน่าอยู่ สะอาดเอี่ยมอย่างแน่นอน ในเมื่อทุกคนพร้อมใจกันช่วยกันเช่นนี้ นี่ละหนอ ความร่วมมือร่วมใจของเรา ชาวโรงเรียนสะอาดเอี่ยมสู้ๆ นะ จะได้คว่ำรางวัลชนะเลิศมาครอง พี่ถังขยะเอาใจช่วยนะจ๊ะ

เด็กหญิงพิชญาภา สุพรรณธริกา
โรงเรียนพญาไท
กรุงเทพมหานคร

เหรียญห้าบาทของยาย

เหรียญห้าบาทสองเหรียญถูกวางลงบนฝ่ามือเล็กๆ เด็กชาย
เงยหน้ามองยาย ใบหน้าร้านแดด เหงื่อหยั่งทิ้งร่องรอยอยู่บนใบหน้า
ที่เต็มไปด้วยริ้วรอยของวัยชรา มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่เปี่ยมล้นไปด้วย
ความหวัง

“ให้ยอดหมดเลยหรือยาย” ยอดเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

“ฮืม! เอาไปเถอะ” หลิงชรา ยืนยันพร้อมกับหยิบขนมสอดไส้ใส่
ในกระเป๋าใบเล็กของยอด ยอดส่งยิ้มให้ยายด้วยสีหน้าเบิกบานแล้ว
ก็ลงมองเงินสิบบาทในมือ

ทุกๆ วันยายจะออกจากบ้านไปพร้อมกับยอด ยายจะแยกกับ
ยอดที่ตลาด ยอดก็เดินทางต่อไปยังสถานีรถไฟ สองคนยายหลานเดิน
ออกจากบ้านด้วยความเร่งรีบเพื่อที่จะให้ยอดไปขึ้นรถไฟขบวนแรก ระยะ
ทางจากบ้านไปยังสถานีรถไฟนั้นไกลพอสมควร คนส่วนใหญ่จึงเลือกนั่ง
มอเตอร์ไซด์รับจ้าง แต่สำหรับยายและยอด ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจาก
เดินด้วยเท้า

แสงอาทิตย์เริ่มส่องแสงสว่าง ยอดเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ปูน...ปูน...
ปูน เสียงหวูดดังมาแต่ไกล ยอดเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นกว่าเดิมจนเกือบจะวิ่ง ยิ่ง
ได้ยินเสียงหวูดสลับกับเสียงฉีกฉีกๆ ยอดวิ่งเต็มกำลังมาถึงชานชาลา
ขณะที่รถไฟกำลังเตรียมจอด

ยอดก้าวเท้าขึ้นรถไฟด้วยความเหนื่อยล้า ขาทั้งสองนั้นเริ่ม
อ่อนแรง เขาหยุดพักหายใจครู่หนึ่ง พร้อมกับกวาดสายตามองหาที่นั่ง แต่
ทุกที่นั่งต่างถูกจับจองอยู่ก่อนแล้ว ยอดจึงต้องยืนเกาะพนักเบาะไปตลอดทาง

โรงเรียนของยอดเป็นโรงเรียนเล็กๆ แถวชนบท เป็นอาคาร
ชั้นเดียวสีขาวตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้ เพื่อนๆ หยอยกันเข้ามา
ในโรงเรียน ครูทักทายนักเรียนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม และเอื้อเอ็นดู

เด็ก ๆ ทุกคนยืนเข้าแถวเคารพธงชาติ และเปล่งเสียงร้องเพลงชาติ เสียงดังกระหึ่ม เสียงสวดมนต์เจื้อยแจ้ว ครูพูดอบรมนักเรียนก่อน ปลอ่ยเข้าห้องเรียน

เวลาพักกลางวันเป็นเวลาที่คุณโปรดปรานที่สุด เพื่อน ๆ ทุกคน สอดเก้าอี้ไว้ใต้โต๊ะแล้วรีบเดินไปโรงอาหาร วันนี้ยอดตัดสินใจไม่ไปกิน ข้าวที่โรงอาหาร เพราะในกระเป๋ายังมีขนมสอดไส้ที่ยายให้เมื่อเช้า ยอดเดินไปที่สวนป่าหลังโรงเรียน ที่นี่เงียบสงบดี และรายล้อมด้วยต้นไม้ นานาพันธุ์ เหมาะสำหรับนั่งรับประทานอาหารเป็นที่สุด

ยอดหยิบขนมสอดไส้ออกมา สุนัขจอมโซเด้นตูปัดตูปะเข้ามา มัน เดินเข้ามาทักทายยอดด้วยการหมอบลงใกล้เท้า แลบลิ้นและกระดิกหาง สายตาแววอนของมัน ทำให้ยอดจำใจต้องสละขนมสอดไส้ไปหนึ่งห่อ

หลังเลิกเรียนเพื่อน ๆ ขวนยอดไปซื้อของเล่นที่ร้านขายของเล่น ข้างสถานีรถไฟ ซึ่งยอดเองก็ตกลงเพราะอยากลองไปจับไปเล่นของเล่น ดูบ้าง โดยเฉพาะพวกรถคันใหญ่ ๆ รถถังและปืนกล

“คันนี้สุดยอดไปเลย มีไฟกะพริบด้วย” ยอดหันไปมองด้วยความตื่นเต้น

“น่ารักเอาคันนี้ครับ” เพื่อนของยอดตัดสินใจซื้ออย่างง่ายดาย และยื่นแบงก์สีแดงที่ยอดไม่เคยได้จับให้เจ้าของร้าน เมื่อออกจากร้าน เพื่อนคนนั้นก็ส่งรถของเล่นให้ยอดลองเล่น ยอดรู้สึกว่ารถคันนี้มีนวิเศษ จริง ๆ สักวันเขาต้องเป็นเจ้าของให้ได้ แม้ท้องจะหิวอยากซื้อขนมกิน ยอด ก็จะอดทนเพื่อให้ได้เป็นเจ้าของรถคันนี้ในอนาคตอันใกล้

เขาแยกกับเพื่อนที่ร้านขายของเล่น เมื่อได้ยินเสียงประกาศจากสถานีรถไฟว่าขบวนรถไฟกำลังจะเทียบชานชาลา ขณะที่นั่งบนรถไฟ ความคิดของยอดหลังไหลหลากหลายวิธี เพื่อให้มีเงินซื้อรถในเร็ววัน

ยอดเห็นยายแบกถุงขยะอยู่หน้าตลาด โบหน้ายายเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ ยายคงจะเหนื่อยและหิวไม่ต่างจากยอด ความคิดที่อยากได้ของเล่นปลิวหาย ยอดรีบสาวเท้าไปหาขายพลางตะโกนเรียกยายเสียงดัง

“ยาย...ยาย รอยอดด้วย” หญิงชราหันขวับและยิ้มรับด้วยสีหน้าเบิกบาน รวากับไม่มีความเหน็ดเหนื่อยเลยแม้แต่น้อย

“ยายเหนื่อยไหม ตอนที่ยายทานอะไรหรือยัง” ยอดถามด้วยความห่วงใย

“ยายจะเอาขวดน้ำพวกนี้ไปขาย แล้วเราจะได้อาเงินไปซื้อข้าวสาร นี่ผักบุ้ง น้ำที่ขายผักเขาแบ่งให้ยาย” ยายอวดผักบุ้งกำเล็กในมือให้ยอดดู ทำให้ยอดรู้สึกใจแป้ว โชคดีจริงๆ ที่เขายังมีเงินสืบทอดอยู่ในกระเป๋า

“ยาย รอยอดอยู่ตรงนี้นะ” ยอดเดินไปยังร้านขายน้ำเต้าหู้แล้วล้วงหยิบเงินสืบทอดในกระเป๋า เขายื่นไปตรงหน้าแม่ค้า แล้วเอ่ยถาม

“ผมมีเงินแค่สืบทอด พอจะซื้อน้ำเต้าหู้กับปาทองโก่ได้ไหมครับ” แม่ค้าไม่ตอบ แต่หยิบถุงน้ำเต้าหู้กับปาทองโก่สองชิ้นใส่ถุงให้ยอด

“ยายหิวไหม ยอดซื้อน้ำเต้าหู้กับปาทองโก่มาให้ยาย” ยายยิ้มยิ้มนั่นที่ เธอมองยอดด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความสุข ความเหน็ดเหนื่อยหายไปโน้บตา เด็กชายตรงหน้าคือพลังชีวิตของเธอ

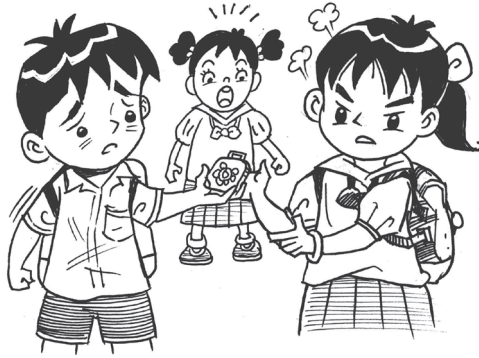
ยอดมองยายต้มน้ำเต้าหู้ และเคี้ยวปาห่องโก้อย่างเอร็ดอร่อย ยอดคิดว่าจากนี้เขาควรช่วยแบ่งเบาความเหน็ดเหนื่อยของยาย วันอาทิตย์นี้เขาจะไปขออาเจ็กจ้างงานเพื่อหาเงินมาจุนเจือช่วยเหลือยาย อีกแรง และตอนเย็นหลังเลิกเรียนเขาจะช่วยยายเก็บขวด และล้มเลิกความคิดที่อยากได้ของเล่น เพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่าเงินทุกบาท ทุกสตางค์นั้นมีค่าและมีความหมายต่อชีวิตของเขาและยาย เขาจะต้องใช้เงินอย่างรู้คุณค่า อนาคตเขาจะได้สดใสด้วยเงินที่ได้จากน้ำพักน้ำแรงที่เขาและยายร่วมอดออม

ความขยันและความอดออมเท่านั้นที่จะทำให้ชีวิตของเขาและยายผ่านพ้นความยากจน และความรักของยายคือกำลังใจของยอด ความรักและความกตัญญูของยอดคือกำลังใจของยาย

“ไปกันเถอะยาย” ยอดยกถุงขวดขึ้นแบก เดินนำหน้ายายไปยังร้านรับซื้อของเก่า

นางสาวพิชามญญ์ เทพหนู
โรงเรียนสตรีพัทลุง
อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง

ธนา...เด็กดี

สวัสดีครับ ผมชื่อ “ธนา” อายุ ๑๒ ขวบครับ ผมอยู่ที่โรงเรียน
มาเรียนหนังสือ ทำหน้าที่ของเด็กดีครับ วันนี้ต้องฟ้าสอใส่จังเลย ต้องมี
เรื่องดีเกิดขึ้นแน่ๆ โอ๊ะ! นั่น! เพื่อนผู้หญิงคนนั้นทำกระเป๋าเงินสีชมพูตก!

ผมรีบวิ่งเข้าไปเก็บกระเป๋าเงินให้เธอ แต่เธอหันมาเห็นแต่เพียง
ตอนที่ผมถือกระเป๋าเงินอยู่ จึงคิดว่าผมเอากระเป๋าเงินของเธอไป เธอวิ่ง
เข้ามาหาผม และพูดกับผมเสียงดัง

“นี่ นาย! จะเอากระเป๋าดังค์เราไปไหน เอาคืนมานะ!” เด็กหญิง
พูดเสียงดัง ผมจึงส่งกระเป๋าเงินให้เธอด้วยอาการงงๆ และได้แต่คิดว่า
ทำไมถึงเป็นแบบนี้ละ

กรี๊ง... ออดเริ่มคาบแรกดังขึ้น ผมจึงรีบไปเข้าห้องเรียน แต่ใน
ขณะที่วิ่งๆ อยู่ นั่น ผมก็เลือบไปเห็นคุณป้าแม่บ้าน ดูท่าทางเหมือนจะ
ล้ม ผมจึงเดินเข้าไปหา

“คุณป้ามีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ?” ผมถามพร้อมกับเข้าไปช่วย
พยุง

“โอย... ป้ารู้สึกว่ามันล้าๆ ปวดหัว เนื้อตัวก็เมื่อยไปหมด เหมือน
จะเป็นลมนะลูกเอ๊ย”

เมื่อได้ยินดังนั้น ผมจึงให้คุณป้านั่งพัก และช่วยคุณป้าเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดทั้งหมดเข้าที่ เมื่อผมช่วยคุณป้าเสร็จ ก็กินเวลาคาบแรกมายี่สิบนาทีกว่าจะแล้ว ผมเดินเข้าไปในห้องเรียน และตามคาบ

“ธนา เธอไปไหนมา รู้ไหม เลยเวลามากินาที่แล้ว” เสียงคุณครูตำหนิผม ด้วยความเป็นเด็ก ผมจึงไม่กล้าโต้เถียงอะไรไป ได้แต่น้อยใจอยู่เจี๊ยบๆ ผมคิด และเกิดคำถามในใจว่า เราจะเป็เด็กดีไปทำไมกัน?

เช้าวันใหม่ วันนี้ท้องฟ้าสดใสเช่นเดิม แต่ผมไม่คิดว่าวันนี้จะเป็นวันที่ดีสำหรับผมหรอกนะ เมื่อถึงโรงเรียน ผมก็เจอกับเด็กผู้หญิงคนเมือวาน เธอมองมาที่ผม เธอกำลังเดินเข้ามาหาผมด้วย

“นาย คือเรื่องเมือวาน เพื่อนเราบอกว่าที่จริงเห็นนายช่วยเก็บกระเป๋เงินให้ เราขอโทษจริงๆ นะ ฮือ...” เธอพูดพร้อมกับทำท่าเหมือนจะร้องไห้

“ไม่เป็นไรหรอก เราเพื่อนกันนี่ แคเธอเข้าใจเราก็ดีแล้ว” ผมตอบเธอไป และดีใจที่เธอเข้าใจผม

“ขอบใจมากนะ จั้่นจากนี้เราเป็นเพื่อนกันแล้วนะ!” เธอพูดพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้าและดวงตาของเธอน้ำตา

“อืม! ดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกันนะ!” ผมตอบพร้อมยิ้มรับ และยินดีกับมิตรภาพใหม่เป็นอย่างมาก ผมเดินต่อไป ก็พบคุณครูที่สอนคาบเมือวานที่ผมเข้าเรียนสาย และระหว่างนั้น คุณป้าแม่บ้านก็เดินเข้ามาหา

“ขอบใจเรื่องเมือวานมากนะลูก เบาแรงป้าไปเยอะ ไม่งั้นป้าคงได้เป็นลมเป็นแล้งไปแน่ บุญรักษานะลูก”

“ไม่เป็นไรครับคุณป้า ผมเองก็ขอให้คุณป้าสุขภาพแข็งแรงไวไว นะครับ!” ผมพูดด้วยความจริงใจ คุณป้ายิ้มออกมา และหลังจากคุณป้าเดินจากไป คุณครูที่ฟังและเห็นดังนั้นก็เดินเข้ามาหาผม

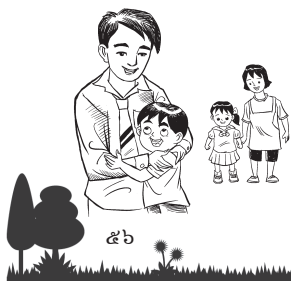
“ธนา เรื่องเมื่อวานครูขอโทษ
ที่ทำให้เสียคุณเธอ โดยไม่ได้ถามเหตุผล
ก่อน”

“ครับผม ผมไม่เคยคิดจะโกรธ
ครูเลยครับ” ผมยิ้มกว้าง คุณครูยิ้มตอบ
อย่างอ่อนโยนและสวมกอดผม

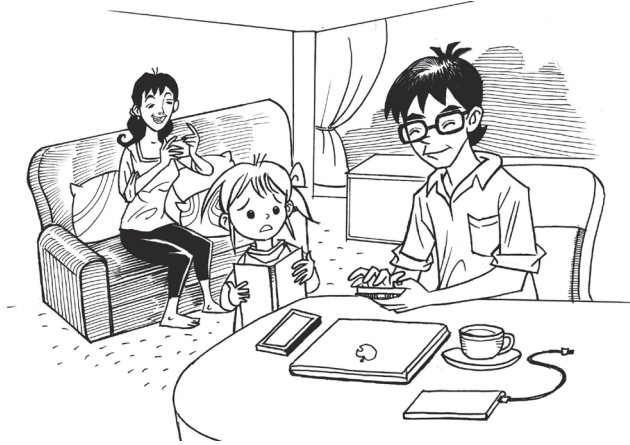
“รักษาความดีนี้ไว้นะ ขอให้อย่าหยุดทำความดี ต่อให้วันหนึ่ง
ครูอาจไม่เห็น คนทั้งโลกไม่เห็น ขอแต่ตัวเธอเห็นตัวเอง ได้ช่วยเหลือ ได้
มอบความปรารถนาดีให้กับผู้อื่น ความดีไม่เคยจากไปไหน มันอยู่ที่ตัว
เธอเสมอ เมื่อเธอกระทำดี เมื่อนั้นเธอก็เป็นคนดี ภูมิใจกับตัวเองไว้นะ”
น้ำเสียงของคุณครูหนักแน่นมั่นคงเหมือนเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ที่เจาะเข้าไป
ในใจผม ผมฟังแล้วได้คิดอะไรบางอย่าง ผมยิ้มพร้อมขานรับ “ครับ” และ
ตอนนี้ ผมว่าผมได้คำตอบแล้ว ว่าผมจะเป็นเด็กดีไปทำไม? มันไม่จำเป็น
เลย ว่าใครจะเห็นสิ่งที่ผมทำไหม เมื่อผมทำดี ความดีย่อมอยู่ที่ผม เมื่อ
ผมรู้ว่าตัวเองทำดี เมื่อนั้นความดียังอยู่เสมอ อยู่ที่การกระทำของผมเอง

ผมเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วครับ ว่าทำดีได้ดีเป็นอย่างไร การทำดีก็ได้ดี
ด้วยการกระทำนั้น จะมีใครเห็นหรือไม่ จะมีใครชื่นชมหรือไม่ ไม่สำคัญ
หรอกครับ ขอให้ตัวเราเอง ยึดมั่นในความดี ขอให้เชื่อในตัวเอง เชื่อใน
ความดี ความเชื่อมั่นเหล่านี้ จะทำให้ฮึดฮอดใจ ภาคภูมิใจ ต่อให้ไม่มีเงินทอง
มากมาย ก็ไม่สามารถซื้อความรู้สึกเหล่านี้ได้ เชื่อผมเถิดครับ...วันนี้
ท้องฟ้าสดใสจังเลย

นางสาวเนตรชนก ปลุกปานย้อย
นางสาวชลธิชา มมประโคน
มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ
อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

พ่อจำ แม่จำ...หนูเหงา

“แม่จำ สอนการบ้านหนูหน่อยจ๊ะ” เสียงเล็กๆ ดังมาจากสนามหญ้าข้างบ้าน

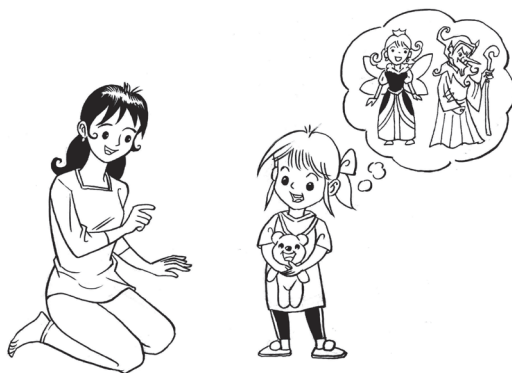
“อืม” เสียงตอบกลับของแม่ แต่สายตายังจดจ้องอยู่ที่หน้าจอสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ที่คุณแม่ซื้อมาไม่นาน

“แม่จำ สอนการบ้านให้หนูหน่อยนะ” เสียงเล็กๆ ยังคงร้องเรียก

“น้องแอน แม่ไม่ว่าง ไปให้พ่อสอนสิลูก” หนูน้อยมองหน้าแม่ด้วยความผิดหวัง และวิ่งไปหาพ่อที่กำลังก้มหน้ากดโทรศัพท์ในมือ

“พ่อจำ สอนการบ้านให้น้องแอนหน่อยนะจ๊ะ” หนูน้อยทำเสียงอ้อน

“แม่ทำอะไร ทำไมไม่สอนล่ะลูก” “เอม ทำไมไม่สอนการบ้านลูก” พ่อตะโกนถามแม่

“ไม่ว่างนะ ดันช่วยสอนทีนะ” แม่ตอบกลับมาโดยไม่ละสายตาจากโทรศัพท์

“เล่นแต่โทรศัพท์ ไม่ดูแลลูกเลย” พ่อบ่นงึมงำ และรีบบอกให้หนูน้อยเขียนคำตอบลงไป แล้วกลับไปจดจ้องที่โทรศัพท์ตามเดิม

หนูน้อยทำการบ้านเสร็จอย่างรวดเร็วก็เริ่มรู้สึกเบื่อตามประสาเด็ก เธอจึงไปหาของเล่นและชวนพ่อกับแม่มาเล่นด้วย แต่เธอก็ต้องผิดหวังเพราะทั้งสองปฏิเสธว่า “ไม่ว่าง”

เธอถือตุ๊กตาตัวโปรดมายื่นพিংร้ว มองพ่อกับแม่ที่เอาแต่จ้องโทรศัพท์ในมือ

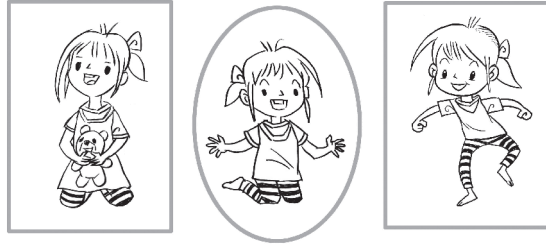
“น้องแอน มาเล่นที่นี่ใหม่จ๊ะ” ฉันท้อปากชวนด้วยความสงสาร

“จ๊ะ พี่พิม” หนูน้อยตอบรับพร้อมรอยยิ้ม และรีบวิ่งไปบอกแม่

“เบื่อละสิ เรานะ ชวนคนโน้นคนนี้เล่น” ฉันทถามด้วยความเอ็นดู

“เบื่อมาก มากเลยละ ไม่มีใครเล่นกับหนูสักคน ไม่เหมือนตอนที่หนูยังตัวเล็กๆ พ่อกับแม่จะเล่นด้วย ให้หนูเป็นเจ้าหญิง พ่อชอบแปลงร่าง

เป็นปีศาจมาแก้งหนุ แม่ก็จะเป็นนางฟ้ามาช่วย แถมยังชอบพาไปเที่ยว ทะเลอีกด้วย หนุชอบ ชอบ” หนูน้อยพูดเจื้อยแจ้ว

“ก่อนนอนพ่อเคยร้องเพลงกล่อมด้วยละ พ่อหนุร้องเพลงไปเราะ เซียวนา แม่ก็จะเล่านิทานให้ฟังจนหนุหลับฝันดีทุกคืนเลย บางคืนก็ฝัน ว่าได้เป็นเจ้าหญิง บางคืนก็เป็นเงือกน้อยไปว่ายน้ำในทะเลกับปลา หนุเคยขี่ม้านิลมังกรในฝันด้วยนะ พี่พิมเคยขี่ไหม” ฉันทายหน้าและยิ้มให้ เจ้าของเสียง

“เฮ้อ! หนุอยากย้อนเวลาได้เหมือนโดราเอมอนจัง หนุจะได้มีความสุขเหมือนเดิม” หนูน้อยพูดเสียงเศร้า

“ตั้งแต่พ่อกับแม่เปลี่ยนโทรศัพท์เป็นเครื่องใหญ่ๆ เนี่ย อะไรๆ ก็เปลี่ยนไป แม่เคยให้หนุเล่นเกมในโทรศัพท์ด้วยนะ แต่หนุไม่ชอบ หนุชอบเล่นเป็นเจ้าหญิงมากกว่า ชอบฟังพ่อร้องเพลง ฟังแม่เล่านิทาน ดึกว่า เกมในโทรศัพท์ตั้งเยอะ”

“เหงาเหรอ น้องแอน”

“จ๊ะ” หนูน้อยตอบหน้าเศร้า

“ถ้าจัน วันนี้พี่พิมจะเป็นปีศาจ เป็นนางฟ้าให้ด้วย ดีไหม”

“ใช่โย! พี่พิมน่ารักที่สุดเลย”

เป็นอันว่าเย็นวันนั้นฉันได้เป็นทั้งปีศาจและนางฟ้า แลกกับเสียงหัวเราะของเจ้าหญิงตัวน้อยจนคำ

และพรุ่งนี้...ฉันตั้งใจว่าจะรวบรวมความกล้า เป็นตัวแทนไปบอกกับพ่อต้นแม่เฒ่าของน้องแอนว่า “พ่อจำ แม่จำ...หนูเหงา”

เด็กหญิงสุทธิดา แยมแสง
มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสุเหร่าคลอง ๑๙
อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา

เมลอนฟรุต แห้งฟรุตตี้แลนด์

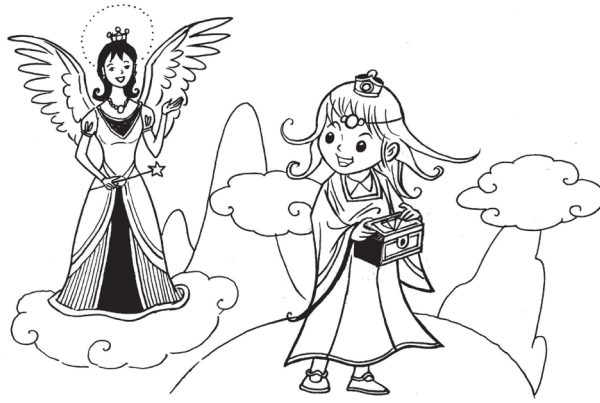
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเมืองๆ หนึ่ง ชื่อ “ฟรุตตี้แลนด์” มีพระราชินีเป็นผู้ปกครองเมือง พระนางมีพระธิดา ๑ พระองค์ พระนามว่า “เมลอนฟรุต” เมืองนี้ปกครองไพร่ฟ้าอย่างมีความสุขเรื่อยมา แต่แล้ว...วันหนึ่งชาวเมืองก็ป่วยด้วยโรคระบาด รวมทั้งพระราชินีก็ประชวรเช่นกัน มีเพียงพระธิดาเมลอนฟรุตเท่านั้นที่ได้ประชวร พระราชินีจึงรับสั่งว่า “เมลอนฟรุต เจ้าจงไปเอายาวิเศษใดมอนด์ โกลด์นัม ที่อยู่บนยอดเขาฮารีน่าในป่ามิซูร่ามารักษาชาวเมืองเถิด”

เมลอนฟรุตจึงเร่งฝีเท้าออกเดินทาง มุ่งหน้าเข้าสู่ป่ามิซูร่า ระหว่างทางเธอได้พบกับยักษ์ที่ดูร้ายตนหนึ่งชื่อแจ๊คเคอร์ มันนอนขวางทางมิให้เมลอนฟรุตได้เดินทางเข้าป่ามิซูร่าได้ เธอจึงขอความเห็นใจจากแจ๊คเคอร์ เธอกล่าวว่า “แจ๊คเคอร์ที่รัก บัดนี้ บ้านเมืองของเรากำลังเดือดร้อน ชาวเมืองป่วยด้วยโรคระบาด เรามีความจำเป็นต้องเข้าป่านี้ เพื่อนำยาวิเศษกลับไปรักษาชาวเมืองของเรา ได้โปรดเปิดทางให้เราเถิด”

แจ๊คเคอร์ได้ยินคำกล่าวนั้น จากยักษ์ที่ดุร้ายมันก็กลับเยือกเย็นลง มันสัมผัสได้ถึงความรักความห่วงใยของผู้เป็นเจ้าของฟ้าต่อประชาชน มันจึงเปิดทางให้เมลอนฟรุตแต่โดยดี

เมื่อเธอเดินทางไปถึงแม่น้ำพิชที่ปราศจากสิ่งมีชีวิต ขณะที่เธอกำลังคิดหาวิธีที่จะข้ามแม่น้ำนี้เพื่อไปยังภูเขาสาริน่าอยู่นั้น เธอก็พบสิ่งที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ใต้น้ำ มันโผล่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำ พร้อมกับร้องโหยหวนด้วยความหิวโหย มันคือ จระเข้หินผู้นำสงสาร เมลอนฟรุตจึงโยนสแต็กเนื้อให้มัน เมื่อจระเข้ได้กินสแต็กเนื้อ มันรู้สึกสำนึกในพระคุณของเมลอนฟรุต จึงอาสาพาเมลอนฟรุตข้ามแม่น้ำพิช เมื่อถึงฝั่ง เมลอนฟรุตได้ขอบคุณจระเข้หิน แล้วเธอก็เดินไปเรื่อยๆ จนมาถึงเชิงเขาสาริน่าซึ่งสูงเสียดฟ้า เธอรู้สึกท้อแท้ อยากจะหยุด แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่า “จะหยุดได้อย่างไร ชาวเมืองทุกคนกำลังรอความช่วยเหลือจากเราอยู่” เธอจึงตัดสินใจปีนเขาขึ้นไปด้วยความพยายามและอดทน

ในที่สุดเธอก็มาถึงยอดเขาฮารินาได้สำเร็จและได้พบกับหีบโดมอนด์ โกลด์นัม เธอคิดว่าหีบนี้น่าจะมีเจ้าของ เธอจึงเฝ้ารอ...รอ...รอจนในที่สุด เจ้าของหีบก็ปรากฏกายขึ้น เธอจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้าของหีบโดมอนด์ โกลด์นัมฟัง และขอโดมอนด์ โกลด์นัม เพียงครึ่งหนึ่ง แต่เจ้าของนั้นได้ยกโดมอนด์ โกลด์นัมให้เธอทั้งหมด และกลายร่างเป็นนางฟ้าแสนสวย และกล่าวกับเมลอนฟรุตว่า “เมลอนฟรุตเอ๋ย เจ้าช่างเป็นคนดี มีความเมตตากรุณา โอบเอื้ออารี มีความพยายามและมุ่งมั่น คุณสมบัติของเจ้านี้ได้เอาชนะยักษ์ที่ดุร้าย จะเห็นผู้วิหิงห์และเจ้าของหีบยวพิเศษที่หวนแห่งของรักเป็นที่สุด ด้วยความดีของเจ้า เจ้าสมควรได้รับยวพิเศษโดมอนด์ โกลด์นัม จากนั้นนางฟ้าได้พาเมลอนฟรุตกลับไปเมืองฟรุตตี้แลนด์ และทำการรักษาชาวเมืองทุกคน

เมื่อรักษาชาวเมืองทุกคนจนหายเป็นปกติแล้ว พระราชมารดาจึงสละราชสมบัติ และแต่งตั้งให้เมลอนฟรุต ครองเมืองสืบต่อมา

ข้อคิด : ความ پاکเพียร กอปรด้วยความดี ทำให้ประสบความสำเร็จและเอาชนะได้ทุกสิ่ง

เด็กชายพุทธรัก กลินจำปา
ประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบ้านท่าสี่
อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด

สี่เดือน ขอลดพิเศษ

โดย: เด็กหญิง นาน สร้อย ม.๒
โรงเรียนวัดท่าเรือ

สี่เดือนเกิดมาทำมกลารโศกชะตา
ที่ไม่เข้าข้าง พ่อเธอเสียชีวิตไปตั้งแต่
เธอยังเด็กส่วนแม่ก็พิการ เธอจึงต้อง
ดูแลน้องอีก ๒ คนเพื่อรอสิขันธ์.

สี่เดือน ไม่ยอมแพ้ชีวิต เธอทำงาน
รับจ้างเพื่อหาเงินมารักษาแม่ และ
เลี้ยงน้อง ด้วยตัวเธออย่างอดทน.

แม่ทนายบ้านจะ
มีปัญหา เธอก็ช่วยตั้งใจเรียน
อย่างเต็มที่.

นอกจากนี้
เธอยังต้องทำงาน
บ้านทุกอย่าง เธอ
ดูแลเอาใจใส่แม่ที่
พิการเป็นอย่างดี
และไม่เคยทอดทิ้ง
น้องๆ.

เธอยังรู้จัก
ประหยัดอดออม
ใช้เงินในยามที่
จำเป็น.

เด็กหญิงทาน สร้อย
มัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดท่าเรือ
อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง

รูปปริศนา

“เป็นรูปที่มีทุกบ้าน จะรวยหรือจน หรือว่าจะใกล้ไกล เป็นรูปที่มีทุกบ้าน ด้วยความรัก ด้วยรักดี ด้วยจิตใจ...” ท่วงทำนองเพลงที่ไพเราะ กับน้ำเสียงอันอบอุ่นของศิลปินที่ร้องเพลงนี้ ดังก้องอยู่ในคาบวิชาภาษาไทย ภายในห้องสี่เหลี่ยมขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่มากนัก ผ่น้ำสีฟ้าอ่อนๆ ตัดกับสีพื้นห้องที่เป็นลายไม้ เพื่อนๆ รวมทั้งตัวผมเองต่างก็นั่งประจำที่ของตนเองอย่างเป็นระเบียบกว่าทุกวันและตั้งใจฟังสิ่งที่คุณครูกำลังสอนอยู่ อาจเป็นเพราะวันนี้มีกิจกรรมที่น่าสนใจก็เป็นได้

“ก่อนหมดคาบในวันนี้ ครูฝากให้นักเรียนช่วยไปหาคำตอบมาว่า “รูป” ที่อยู่ในบทเพลงคือรูปของใคร เด็กๆ คนไหนตอบถูกต้องก่อนห้าคนแรก มีรางวัลให้ด้วยนะคะ” คุณครูพูดพร้อมกับยกกล่องของขวัญใบเล็กขึ้นมาให้ดูเป็นตัวอย่าง ก่อนเดินยิ้มออกไปจากห้องเรียน ท่ามกลางเสียงคุ้ยกันของเพื่อนๆ ถึงบุคคลใน “รูป” ว่าหมายถึงใคร เพราะทุกคนไม่เว้นแม้แต่ผม ต่างคิดว่าจะต้องเป็นหนึ่งในห้าคนให้ได้

เย็นวันนั้นผมรีบขึ้นรถรับส่งโดยไม่แวะซื้อขนม เพราะอยากกลับไปถึงบ้านเร็วๆ เพื่อจะได้ไขปริศนาที่คุณครูให้โจทย์ไว้ เพราะใจหนึ่งก็อยากเป็นหนึ่งในห้าคนของวันพรุ่งนี้ ในกล่องของขวัญจะเป็นรางวัล

อะไรหนอ

แต่อีกใจลึกๆ ผมก็อยากรู้จริงๆ ว่า “รูป” ของใครกันนะที่มีทุกๆ บ้าน
แล้วที่บ้านผมมีไหม...

“กลับมาแล้วครับคุณยาย” ผมกล่าวสวัสดิ์กับคุณยาย พร้อม
กับรับวางกระเป๋า

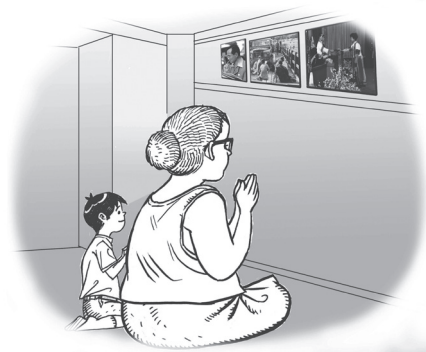
“กลับมาแล้วหรือจะหลาน วันนี้ไปเรียนมาเป็นยังงัยบ้าง” คุณยาย
ถาม

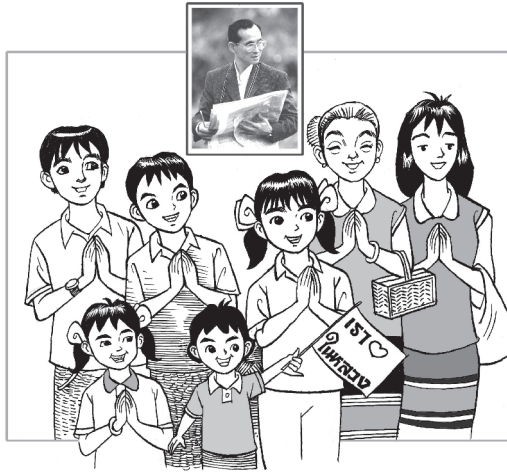
“ดีครับ สนุกดี เอ่อ... คุณยายครับ คุณยายเคยฟังเพลง เพลง
อะไรนะ ผมจำชื่อเพลงไม่ได้ แต่เนื้อร้องแบบนี้ครับ... เป็นรูปที่มีทุกบ้าน
จะรวยหรือจน หรือว่าจะใกล้ไกล เป็นรูปที่มีทุกบ้านด้วยความรัก
ด้วยรักดี ด้วยจิตใจ...”

ผมพยายามแปลงเสียงร้องให้ไพเราะที่สุดเท่าที่ทำได้ ขณะที่ร้อง
ผมก็ได้เห็นคุณยายยิ้มด้วย แสดงว่าคุณยายต้องเคยได้ยิน หรือไม่แน่ว่า
อาจเป็นเพราะผมร้องเพลงไพเราะถูกใจคุณยายก็เป็นได้

“เคยสิจ๊ะ เป็นเพลงเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวที่ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา”

“อ้อ... อย่างนั้นเองหรือครับ แสดงว่า “รูป” ที่มีทุกบ้านก็เป็น...”

“ใช่แล้วลูก เป็นรูปของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯจ๊ะ” คุณยายตอบพร้อมกับเลื่อนสายตาทอดมองไปยังผนังในห้องใกล้กับหน้าต่าง มีรูป ๓ รูป แขนงเรียงกันอยู่ รูปทางซ้ายเป็นรูปในหลวงที่มีเม็ดเห็นอยู่อยู่ปลายจมูก ถัดมารูปข้างๆ เป็นภาพที่พระองค์นั่งฟังรถทรงงานอยู่ที่พื้น และรูปสุดท้ายเป็นรูปที่แม่ของผมนำพระราชนิพนธ์จากพระองค์ ผมเคยเห็นญาติๆ หรือแขกที่มามีบ้านแทบทุกคน ก่อนเข้าห้องรับแขกจะต้องหยุดมองรูปทั้งสามรูปนี้ บางคนก็พนมมือไหว้แล้วก็ค่อยเดินเข้าไป

คุณยายยังคงนั่งนิ่งมองไปที่รูปทั้งสาม ขณะนั้นผมสังเกตเห็นได้ว่า สีหน้าของคุณยายฉายแววแห่งความปลื้มปิติ พร้อมกับพูดว่า “ตั้งแต่ยายจำความได้ ยายไม่เคยเห็นในหลวงหยุดทรงงานเลย พระองค์ทรงเหนื่อยเพื่อให้ประชาชนชาวไทยได้มีความสุข ได้กินดีอยู่ดี ไม่ให้คนรุ่นหลังต้องลำบาก ทรงเดินทางไปยังที่ต่างๆ ไปในที่ที่ประชาชนเดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือโดยไม่คำนึงถึงความยากลำบากในการเดินทาง หากหลานสังเกตจะเห็นว่าแทบทุกรูป พระองค์ทรงนำกล้องถ่ายรูปและแผนที่ สมุดงาน ติดตัวไปด้วยเสมอ ทรงจดบันทึก เพื่อหาแนวทาง

แก้ปัญหาบรรเทาความเดือดร้อน ความทุกข์ยากของราษฎรในที่ต่างๆ”

ผมอดสงสัยไม่ได้ ทั้งๆ ที่พระองค์เป็นถึงกษัตริย์ ทำไมถึงยอมลำบากขนาดนั้น “ท่านไม่เหนื่อยบ้างหรือครับ”

คุณยายตอบพร้อมยกมือขึ้นลูบหัวผม “ในหลวงบอกว่าความสุขของประชาชนก็คือความสุขของพระองค์ พระองค์ท่านไม่เคยหยุดพัก เพราะอยากให้ประชาชนของท่านได้มีความสุข...”

ชั่วโมงกว่าๆ ที่ผมได้ฟังเรื่องราวการทรงงานมากมายของในหลวงตลอดระยะเวลา ๖๐ กว่าปีที่ผ่านมา ในหลวงไม่เคยหยุดทรงงานเลย เสด็จเยี่ยมราษฎรในท้องที่ทุรกันดารทุกหนแห่ง พระราชกรณียกิจทุกอย่าง พระองค์ทรงทำเพื่อให้อาณาประชาราษฎร์มีความสุข มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ถึงแม้ว่าตอนนี้ท่านจะไม่ได้ทรงงานหนักเหมือนก่อน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า พระองค์ท่านจะหยุดทรงงาน เพราะคุณยายบอกว่า ทุกครั้งที่ประชาชนเดือดร้อน พระองค์ก็ทรงทุกข์ใจ คิดถึง ห่วงใย และทรงให้ความช่วยเหลือประชาชนของพระองค์อยู่ตลอดเวลา

ถึงผมจะเกิดมาไม่ทันช่วงที่พระองค์ทรงงานหนัก แต่ก็รู้สึกภูมิใจและดีใจมากที่ได้เกิดมาในช่วงรัชกาลของพระองค์ คงจะมีพระมหากษัตริย์ไม่กี่พระองค์ในโลกนี้ ที่เสด็จไปในที่ต่างๆ แล้วมีผู้คนคอยรับเสด็จในทุกที่ เต็มสองฝั่งถนน พร้อมกล่าวคำว่า “ทรงพระเจริญ” ดังก้องไปทั่วทุกทิศ

ไม่เพียงแต่รู้คำตอบว่า “รูป” ที่มีอยู่ทุกบ้านนั้นเป็นใคร ผมยังมีคำอธิบายให้คุณครูและเพื่อนๆ ฟังด้วยว่า เหตุใดรูปนี้จึงมีทุกบ้าน ไม่สิผมว่ารูปนี้ไม่ได้มีทุกบ้านแต่ทุกห้องเสียด้วยซ้ำ ห้องเรียนทุกห้องในทุกโรงเรียน ทุกๆ สถานที่ที่ผมไป ผมว่าผมเห็นทุกทีนะครับ... ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน

เด็กหญิงปัทมฉา ประมวลทรัพย์

มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เบญจมราชาลัย

กรุงเทพมหานคร

ตำตาลของพ่อ

ยามเช้าตรู่ฉันเห็นฝูงนกกำลังบินไปหาอาหารกินกัน มีหมอกปกคลุมบางๆ บนฟากฟ้า มีลมอ่อนๆ พัดเข้ามา ทำให้ฉันรู้สึกหนาวเย็น พระอาทิตย์กำลังขึ้น มีแดดอ่อนๆ จากดวงอาทิตย์ ทำให้ฉันได้อบอุ่นขึ้น ฉันหันไปมองต้นตาลโตนด ใบตาลโตนดพัดพลั่วสะบัดไปมาตามแรงลม ฉันเห็นต้นตาลโตนดมาตั้งแต่เด็ก บ้านของฉันเต็มไปด้วยต้นตาลโตนด ต้นตาลโตนดจึงทำให้ฉันและคนในหมู่บ้านมีอากาศที่สดชื่น ทุกคนในหมู่บ้านต่างก็เห็นต้นตาลโตนดมาตั้งแต่เล็กๆ เพราะหมู่บ้านของฉันเต็มไปด้วยต้นตาลโตนด บางบ้านนำลูกตาลโตนดมาแกงคั่ว ลูกตาลโตนดนั้นกินอร่อยมาก คนในหมู่บ้านของฉันต่างก็มีความสุข ที่มีต้นตาลโตนดมาช่วยทำให้อากาศบริสุทธิ์ และช่วยให้มีอาหารการกินที่สมบูรณ์

พ่อเคยสอนฉันว่าต้นตาลโตนดมีประโยชน์มาก เพราะใบทำเป็นของเล่นได้ เอามาทำหลังคาได้ ลำต้นเอามาทำบ้าน ทำโต๊ะเก้าอี้และเครื่องประดับต่างๆ ลูกตาลเอามาเชื่อมทำเป็นลูกตาลลอยแก้ว นำมาแกงกินได้ วงตาลให้น้ำตาลสด น้ำตาลสดนั้นก็เอามาเคี่ยวเป็นน้ำผึ้ง ทำน้ำผึ้งแว่น* ตังเม น้ำผึ้งแว่นก็เอามาทำน้ำจิ้มมะม่วงได้อร่อยมากๆ

* น้ำผึ้งแว่น ทางภาคใต้บางจังหวัดเรียกว่า น้ำตาลแว่น

ส่วนอุปกรณ์ขึ้นตาลของพ่อ คือ มีดปาดตาล กระจบอกใส่น้ำตาล
ไม้หาบและไม้คาบ ก่อนเริ่มขึ้นตาล พ่อนำไม้คาบมาคาบที่วงตาลก่อน
เพื่อให้น้ำตาลออกจากวงง น้ำตาลนำมาเคี้ยวเป็นน้ำผึ้ง ถ้าเคี้ยวนานๆ
ก็จะเป็นตังเม น้ำตาล คือ น้ำที่อยู่ในวงตาล พอเอามีดกรีด น้ำตาลก็จะ
ออกมาจากวงง

ปัจจุบันผู้คนในหมู่บ้านหันไปประกอบอาชีพในตัวเมืองกันมากขึ้น
ทำให้คนขึ้นตาลมีน้อยลงมาก แต่ที่ฉันเห็นก็มีอยู่คนหนึ่งที่ยังขึ้นตาล
เป็นชีวิตจิตใจ และเลี้ยงครอบครัวได้อย่างสุจริตและมีความสุข จะเป็น
ใครนั่นหรือ ก็คือ พ่อฉันเอง ฉันรักพ่อและรักต้นตาลทุกๆ ต้นเลย

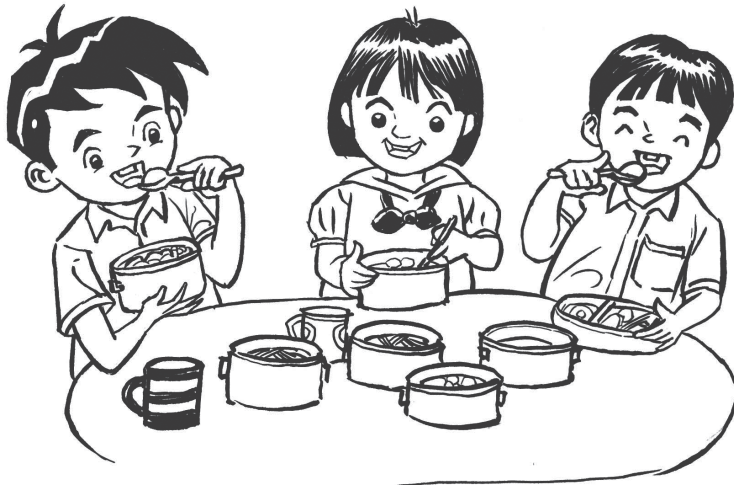

เด็กหญิงพรนิดา ทองแก้วแก้ว
ประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนวัดบ่อทรายเจริญธรรม
อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

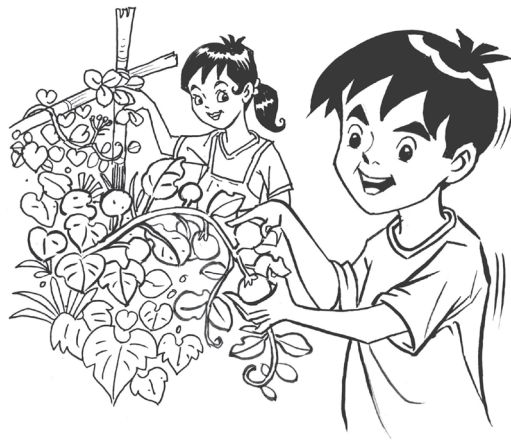

ปิ่นโต...พอเพียง

ฉันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แม่ซื้อปิ่นโตให้ฉันใส่อาหารไปรับประทานที่โรงเรียน ตอนแรกไม่ค่อยอยากหิ้วปิ่นโตไปโรงเรียนสักเท่าไร เพราะมันไม่โก้เหมือนคนอื่นๆ ที่ซื้อข้าวในโรงอาหารที่โรงเรียน แต่ด้วยสตางค์ที่ได้ไปโรงเรียนมีจำกัดเลยต้องยอม แต่เดี๋ยวนี้ฉันหิ้วปิ่นโตทุกวัน เหตุผล คือ ประหยัดสตางค์ ฉันรู้ค่าของเงินมากขึ้น จากเงินที่เก็บออมฝากประจำทุกวัน จากหลักสิบเป็นหลักร้อย หลักพัน หลักหมื่น และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฉันดีใจมากที่ตัวเลขเพิ่มขึ้นทุกวัน เพราะนั่นคือทุนการศึกษาสำหรับอนาคต

ปิ่นโต เป็นภาชนะสำหรับบรรจุอาหาร มีลักษณะเป็นรูปทรงกระบอกซ้อนกันเป็นชั้นๆ มีโครงร้อยตรงส่วนหูสองข้าง หิ้วได้ มักจะมีตั้งแต่ ๒ ชั้นขึ้นไป ลักษณะนามเรียก “เถา” เชื่อว่าน่าจะมาจากคำว่า “เบนโตะ” ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งหมายถึง ข้าวกล่อง หรือ เบนโตะ หมายถึงอาหารปิ่นโต ภาษาจีน ใช้คำว่า “เปี่ยนตัง” ปิ่นโต นิยมใส่ข้าว กับข้าว ขนม ผลไม้ หรืออื่นๆ ก็ได้ นอกจากใช้ใส่อาหารสำหรับนำไปรับประทานตอนกลางวัน หรือผู้ที่ทำงานนอกบ้านแล้ว ชาวพุทธยังนิยมนำอาหารใส่ปิ่นโตเพื่อนำไปถวายพระตอนเช้าหรือตอนเพล ฉะนั้นเคยใส่อาหารไปนั่งกินที่ริมทะเลตอนปิดภาคเรียน และพ่อได้ทำอาหารที่ปู่ชอบ นำติดรถตอนพาปู่ไปตรวจสุขภาพตามคุณหมอนัดด้วย สะดวกไม่ต้องเสียเวลาเปิดปิ่นกินปั๊บ นอกจากประหยัดแล้ว ยังสะอาดปลอดภัย เพราะทำจากครีวในบ้านเรา อีกทั้งได้แสดงฝีมือในการทำกับข้าว ฉันทชอบช่วยพ่อและแม่ทำกับข้าว เก็บผักสวนครัวที่ย้ายปลูกไว้ ล้างและหั่นผัก ปรงรสชาติ สร้างความภูมิใจให้กับคนทำและคนกิน

ฉันและเพื่อนๆ สันสรวด์กันทุกกลางวัน โดยแบ่งปันกันล้อมวงกินข้าวในปิ่นโตที่แสนอร่อย และสร้างความสามัคคีกลมเกลียวในหมู่คณะ บางครั้งคุณครูก็มาร่วมวงด้วยอย่างอímอกอímใจ คุณครูบอกว่าพวกเรา “เลิฟ แอนด์ แคร์ (Love and Care)” ฉันคิดว่าคงหมายถึง “ปันรักให้โลก (Save World Save Life)” ที่แม่พูดบ่อยๆ ว่าเริ่มต้นที่ตัวเรา แล้วชวนเพื่อนๆ และคนรอบข้างดูแลโลกใบนี้ ลดการใช้ถุงพลาสติก โฟม ช่วยลดภาวะโลกร้อน โดยหันมาใช้ปิ่นโตนั่นเอง เห็นข้อดีของปิ่นโตหรือยัง และคุณครูกล่าวชมพวกเราว่าได้น้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำริของในหลวงมาใช้ในการดำเนินชีวิต วันนี้ฉันรู้คุณค่าของปิ่นโตที่แม่ได้มอบให้ฉัน ฉันจะดูแลทำความสะอาดและใช้อย่างคุ้มค่าที่สุด “ปิ่นโต...พอเพียง”

เด็กหญิงปจรรย์ ขมมี
ประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนจันทราพระกิตติคุณ
อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก

จดหมายถึงตัวฉัน

๐/๘๘ หมู่ ๑ ตำบลลาวี

อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๘

ถึง ตัวฉันเองในอนาคต

สวัสดีตัวฉันเองในอนาคต เธอคงได้ทำตามความฝันของเธอแล้วใช่ไหม เธอยังจำฉันได้หรือเปล่า ฉันตอนนี้คือตัวเธอตอนเป็นเด็กอายุ ๑๔ ปี กำลังเรียนอยู่ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๓ เธอยังจำเรื่องราวของเราตอนเป็นเด็กได้หรือเปล่า ที่ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในโรงชาเก่าๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านหลอกๆ ที่ใช้พักอาศัย ที่เราเรียกมันว่าบ้านหลอกๆ ก็เพราะทั้งบ้านและที่ดินเป็นของคนอื่นที่เราต้องเช่าเขาอยู่ เธอคงยังไม่ลืมมันหรอกจริงไหม ตอนนี้อการไปโรงเรียนหรือไปทำงานของเธอคงไม่ได้ใช้รถจักรยานยนต์เก่าๆ เหมือนพวกเราแล้วใช่ไหม ฉันหวังว่าเธอคงจะมีรถยนต์สักคันไว้ขับไปไหนมาไหน และขับพาแม่ไปโรงพยาบาล แม่มีโรคประจำตัว ซึ่งฉันเองก็ไม่รู้ว่าแม่เป็นโรคอะไร แต่ฉันคิดว่าในอนาคตที่เธออยู่ คงจะมีหมอเก่งๆ ที่สามารถหาวิธีการรักษาโรคของแม่ได้ ทำให้คนป่วยสามารถกลับมาแข็งแรงอีกครั้งหนึ่งได้ แม่ชอบว่าฉันเป็นคนช่างฝัน แต่ฉันคิดว่าถ้าเราไม่ฝันเสียก่อน เราจะได้ไปถึงเป้าหมายได้อย่างไรเล่า เธอก็คิดเช่นนั้นเหมือนกันใช่ไหม ฉันเป็นคนชอบวาดรูป ชอบคิดออกแบบสิ่งต่างๆ ชอบนั่งขีดนั่งเขียนอะไรคนเดียวบนกระดาษ เวลาที่โรงเรียนจัดงานต่างๆ เพื่อให้นักเรียนแสดงความสามารถ โดยเฉพาะกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวาดรูป ฉันแฉ่งเกิดทุกงาน ฉันฝันว่างานออกแบบของฉันจะมีคนชอบและรู้จักไปทั่วโลก ฉันจะได้หาเงินได้มากๆ ครอบครัวของเราจะได้สบายจะได้ไม่ต้องมาทำงานเป็นคนเก็บชาทุกวันหยุดเพื่อหาเงินมาเป็นค่าขนมไปโรงเรียนเหมือนเช่นทุกวันนี้

พ่อและแม่หาเลี้ยงพวกเราด้วยการทำงานรับจ้าง ครอบครัวของเราไม่มีใครมีบัตรประจำตัวประชาชนเลย ดังนั้น จึงทำให้ไปทำงานที่อื่นไม่ได้ หรือไม่ก็ต้องทำงานภายในจังหวัดเท่านั้น พี่สาวของเราไม่ได้เรียนหนังสือแล้ว เพราะต้องออกไปทำงานแต่เงินเดือนไม่ดีเลย การที่จะต้องส่งเสียน้องทั้งหกคน และทุกคนต้องเรียนพิเศษภาษาจีนเพิ่มเติมที่โรงเรียนจีน เทอมหนึ่งก็ปาเข้าไป ๓,๐๐๐ บาทต่อคนแล้ว เธอเคยคิดสงสัยเหมือนฉันไหมว่า ทำไมเราต้องเรียนภาษาจีนด้วย ทั้งที่แทบไม่มีจะกิน พ่อกับแม่บอกเพียงว่า “ตั้งใจเรียนเข้าไว้ โตขึ้นไปจะได้ไม่ลำบาก” ตั้งแต่นั้นมาฉันก็ตั้งใจเรียนและพยายามทำคะแนนให้ดีที่สุด เพื่อให้พ่อกับแม่ภูมิใจ ฉันรู้สึกอบอุ่นใจทุกครั้งที่ได้เห็นรอยยิ้มของแม่ แต่เมื่อไหร่ที่ฉันเห็นน้ำตาของแม่ เวลาพูดถึงสถานะทางครอบครัวของเรา น้ำตาของฉันก็ไหลออกมาไม่รู้ตัว

ตอนนี้เธอคงได้เป็นนักออกแบบอย่างที่ฝันไปแล้วสินะ และคงไม่ต้องทำงานเก็บค่าทุกวันหยุดเพื่อหาเงินไปเป็นค่าขนมแล้ว เธอคงหาเงินได้มากพอที่จะช่วยให้ครอบครัวของเราไม่ต้องลำบาก แต่ฉันสงสัยจังว่าอนาคตที่เธออยู่ เขาเรียกคนที่ไม่ได้มีบัตรประจำตัวประชาชนเข้าทำงานรีเปลา ถ้ากฎหมายเป็นเหมือนทุกวันนี้ แล้วคนที่ไม่ได้มีบัตรประจำตัวประชาชนอย่างพวกเรา เขาทำงานเลี้ยงตัวเองและใช้ชีวิตอย่างไร เด็กอย่างฉันไม่รู้หรอกว่าฉันจะมีโอกาสไปถึงจุดนั้นได้หรือไม่ ทุกวันนี้ฉันต้องทำหน้าที่แทนพ่อแม่ ดูแลน้องๆ อีกสี่คน เพราะพ่อและแม่ต้องทำงานจนไม่มีเวลา ฉันมีหน้าที่ดูแลและทำอาหารให้น้องกิน ผลการเรียนของฉันถึงแม้จะไม่ถึงกับดีเยี่ยม แต่ก็พอใช้ได้ ฉันจึงมักกำชับน้องๆ ให้ตั้งใจเรียน ฉันหวังว่าในอนาคตการศึกษาของประเทศไทยจะสนับสนุนให้คนที่อยากเรียนหนังสือได้เรียนสูงๆ แม้ว่าฐานะทางบ้านจะไม่ดี แต่ก็มีโอกาสได้เรียน ความฝันอีกอย่างหนึ่งของฉันก็คือ การรับเลี้ยงดูสุนัขและแมวที่ถูกทอดทิ้งอยู่ตามท้องถนน ฉันหวังว่าอนาคตที่เธออยู่ ผู้คนจะรักสัตว์ที่ตนเองเลี้ยงและไม่ทอดทิ้งมัน จะได้ไม่เกิดปัญหาเหมือนเช่นทุกวันนี้

สุดท้ายนี้ฉันหวังว่า จดหมายฉบับนี้จะช่วยรื้อฟื้นความทรงจำของเธอ และทำให้เธอไม่ลืมความฝันที่เคยฝันเอาไว้ หวังว่าเธอจะทำได้สำเร็จ ฉันเองซึ่งเป็นตัวเธอในวัยเด็กก็จะช่วยอีกแรงหนึ่งด้วยนะ

เป็นกำลังใจให้เสมอ

ตัวฉันเอง

อาชีวิ แซ่เจ้า
โรงเรียนวาวีวิทยาคม
อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

ห้องทาม...แรงบันดาลใจเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่

โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไร?

เป็นประโยคคำถามที่เราถูกถามบ่อยมากเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก
จำได้ว่าตอนนั้นตอบไปว่า

“อยากเป็นครูค่ะ”

แล้วทำไมหนูถึงอยากเป็นครูล่ะคะ

“... หนู อ ย า ก สอนหนังสือเหมือนคุณครูค่ะ”

เป็นคำตอบที่เราเองก็ไม่ว่าจะตอบอะไรออกไปเหมือนกัน ตอบไป
เพราะคิดว่า “คุณครู” เป็นผู้มีความรู้ คนที่มีความรู้เป็นคนเก่ง เรา
อยากเก่งเหมือนครู เพราะครูเป็นเหมือนฮีโร่ มีแต่คนยกย่องและนับหน้า
ถือตา แม้บางทีเราจะถูกฮีโร่ดูบ้างก็ตาม ความกลัวนี้ก็ทำให้เราแอบหวัง
อยู่ลึกๆ ว่าเราจะเป็นแบบนั้นบ้าง คงมีความสุขและพ่อแม่คงภาคภูมิใจ
ในตัวเราไม่น้อย

มาถึงวันนี้ คำถามเดิมผุดขึ้นในใจอีกครั้ง เมื่อต้องถามเด็กคนหนึ่ง ซึ่งดูจากภายนอกแล้วเราอาจมองว่าเขาเป็นคนพิการ ด้วยไร้แขนทั้งสองข้างที่จะหยิบจับใช้สอยทำอะไรต่อมิอะไรเหมือนอย่างเรา ๆ แต่เด็กคนนี้ เขากลับไม่มีความรู้สึกว่าเขาไม่เหมือนใคร หรือเขาทำอะไรไม่ได้เช่นเพื่อนคนอื่น ๆ จากแววตาที่ส่องประกายออกมาให้เราเห็น เราคงปฏิเสธไม่ได้เลยว่าพอเห็นหน้าเขาทำให้รู้สึกได้ทันทีว่า เด็กคนนี้มีเสน่ห์ในตัว มีความน่ารัก มีความมั่นใจเกินร้อย แถมด้วยความสามารถเกินกว่าที่เราจะคาดเดา

เด็กน้อยที่กล่าวถึงคือ “น้องทาม” หรือ เด็กชายวรรณนะ คำอินทร์ หนูน้อยนักปั่นจักรยานเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ “bike for MOM” และกิจกรรมจักรยานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “BIKE FOR DAD” จากโรงเรียนวัดหนองนาตงกวาง ตำบลหนองกุลา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก ซึ่ง ณ เวลานี้คงไม่มีใครไม่รู้จัก จากเด็กนักเรียนในโรงเรียนเล็กๆ ที่อยู่ห่างไกล น้องทามกลายเป็นคนดังที่มีข่าวในหนังสือต่างๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ และรายการโทรทัศน์ เป็นที่ภาคภูมิใจของชาวบางระกำ และชาวพิษณุโลก

การปั่นจักรยาน เพื่อเทิดพระเกียรติสมเด็จพระแม่ของแผ่นดิน ทำให้ น้องทามมีชื่อเสียงโด่งดังชั่วข้ามคืน ภาพที่สถานีโทรทัศน์เผยแพร่โดยจับภาพนักปั่นตัวน้อยชาวพิษณุโลก ทำให้คนไทยได้เห็นเด็กที่ไม่มีแขนทั้งสองข้างอยู่ในขบวนนั้นด้วย หลายคนเพ่งมองกับภาพที่เห็นและมีคำถามในใจว่า ทำได้อย่างไร เรามีแขนครบสองข้าง บางคนยังขี่จักรยานไม่เป็นด้วยซ้ำ ถึงขั้นเป็นก็ไม่ไหวนะ ทั้งร้อนทั้งระยะทางไกล เราจึงตัดสินใจมาคุยกับน้องทาม ถึงแรงบันดาลใจและการดำเนินชีวิตของเขา

เมื่อรถตู้ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจอดสนิทที่หน้าตึกเรียน เราได้พบกับการต้อนรับจากคณะครูของโรงเรียนบ้านหนองนางดงขาว ภาพโรงเรียนประถมขนาดเล็ก ที่มีตึกเรียนไม่ใหญ่โต มีสนามหญ้ากว้าง ทันทีที่ไปถึงเสียงคุณครูรีบบอกว่าเก็บตัวน้องทามไว้แล้ว เกรงว่าคณะมาถึงจะหาไม่เจอ ด้วยความซุกซนตามวัยของเด็ก น้องทามมักจะไปเล่นอยู่ตามที่ต่างๆ ในโรงเรียน ทำให้คุณครูและเพื่อนๆ ตามหากันมาหลายครั้งแล้ว และเมื่อก้าวเข้ามาในห้องสมุดที่คุณครูพาน้องทามมารออยู่ ภาพแรกที่เราเห็นคือ

เด็กชายในวัย ๑๑ ปี กับชุดนักเรียนเปื้อนเหงื่อที่ถูกทำให้แห้งด้วยแอร์ของห้องสมุด ตามคม ขนตายาวงอน ผิดคล้ำเพราะคงวิ่งเล่นกลางแจ้งแดดอยู่เป็นนิจ เด็กน้อยมองมาด้วยรอยยิ้มร่าเริง พร้อมกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ” ด้วยหุ่นน้อยไม่มีมือที่จะยกขึ้นไหว้ทักทาย หลังจากทักทายและชื่นชมความน่ารักเอ็นดูของเขาพักหนึ่ง เราก็ขอเข้าสู่การสนทนาในประเด็นที่อยากรู้

น้องทามซี่จักรยานเป็นตั้งแต่
อายุเท่าไร ตั้งแต่ ๓ - ๔ ขวบครับ
ไม่กลัวเจ็บหรือ ไม่ครับ แล้วเอาจักรยาน
ที่ไหนมาหัด อ้อ! ขอยืมยายข้างบ้านครับ
ไหนลองวาดภาพจักรยานคันแรกที่น้อง
ทามซี่ให้ดูได้มั๊ย ได้ครับพร้อมกับรับลง
ไปนั่งที่พื้นห้อง โดยมีคุณครูหยิบ
กระดาษ ดินสอ และสีไม้วางให้ข้างๆ
น้องทามใช้เท้าอย่างคล่องแคล่ว โดยใช้
นิ้วโป้งกับนิ้วชี้หนีบดินสอขึ้นมาเท้าอีกข้าง

เหยียบกระดาษไว้ ไม่ให้เลื่อนไปมา แล้วลงมือใช้เท้าวาดอย่างรวดเร็ว
แถมระบายสีให้ด้วย เหลือเชื่อไม่ถึงสิบนาที ภาพออกมาสวยงาม จากนั้น
จึงพูดคุยกันต่อไปอีกว่า ใครสอนให้ขี่จักรยาน น้องทามตอบว่าพี่ชายครับ
แล้วไม่ล้มหรือ ล้มสิครับ ก็ครั้งละ ๕ ครั้งครับ ไม่ท้อหรือ ไม่ครับ
ลุกขึ้นมาหัดใหม่ทุกๆ ที่ได้บาดเจ็บที่หน้าไปแล้วนี่นะ คนในหมู่บ้าน
คงไม่รู้สึกละเลยอะไร แต่สำหรับคนอื่นๆ มันเป็นภาพที่ประทับใจ แปลกใจ
ซึ่งไม่คิดว่าจะได้เห็นภาพแบบนี้ ในงานมหามงคล bike for MOM

ทำไมถึงคิดจะไปร่วมกิจกรรมปั่นเพื่อแม่ น้องทามตอบว่าสนใจ
ก็อยากทำให้แม่ครับ แล้วใครพาไป น่ายินดีที่ครอบครัวของน้องทาม
สนับสนุน คุณแม่ทนรบเร้าไม่ได้จึงพาไป และเลยกลายเป็นไปร่วม
กิจกรรมปั่นจักรยานกันทั้งบ้าน

ภาพน้องทามเตะฟุตบอล
คลุกฝุ่นอยู่กับเพื่อนๆ วิธีการที่
คุณครูเล่าให้ฟังคือน้องทามชอบ
แอบไปเล่นจนคุณครูต้องคอยตาม
มาเรียน และบางครั้งก็หนีเข้าไป
เล่นในป่าแถวโรงเรียน เขามีความ
ซุกซนปนทะเล้นไม่แตกต่างอะไร
ไปจากเด็กคนอื่นๆ ในรุ่นเดียวกัน
ความห่วงใยที่ออกมาจากแวตา
พร้อมกับบวจากที่คอยสั่งสอน

ตักเตือนอย่างอบอุ่นจากครูโรงเรียนวัดหนองนาถกวาง ส่งเสริมให้
น้องทามเป็นเด็กที่เข้ากับเพื่อนๆ ได้ง่าย

น้องทามเป็นลูกชายคนสุดท้องของคุณแม่ดอกรัก ความร่าเริง
และมองโลกในแง่บวกของน้อง ต้องยกความดีให้แก่ทุกคนในครอบครัว
ที่มอบความรัก ความอบอุ่น การเลี้ยงดุเอาใจใส่ปลูกฝังให้น้องทามเป็นคน
ที่เข้มแข็งเช่นนี้ ในวันที่เราเข้าไปเยี่ยมน้องทามที่บ้าน นอกจากจะอวด
การขี่จักรยานคันที่ได้รับพระราชทานมาให้เราเห็นเป็นขวัญตาแล้ว วันนั้น
น้องทามยังได้โชว์ฝีมือในการเจียวไข่ให้พี่ชายทานด้วย ความสนิทชิดเชื้อ
ของพี่น้องที่ห่างกันราว ๑๐ ปีไม่ได้ทำให้คำว่า “ภาระ” มาคั่นกลาง
“ความผูกพัน” ของพี่น้องคู่นี้ได้เลย

ความชอบและความถนัดของน้องทามตอนนี้กลายเป็นโจทย์ให้ผู้ใหญ่อย่างเรา ทำการบ้านต่อว่าหากจะรองรับการเติบโตของน้องทามในอนาคต เราควรจะคัดสรรหรือส่งเสริมเขาในเรื่องใดเพิ่มเติมอีกบ้าง ตามศักยภาพและกำลังที่มีอยู่ เนื่องจากความหวังและความฝันของคนเราสามารถเปลี่ยนกันได้เรื่อยๆ เด็กๆ จะค่อยๆ ค้นหาและค้นพบตัวเองได้เมื่อเขาเริ่มมีความรู้ใหม่ๆ หรือได้รับประสบการณ์ใหม่เพิ่มขึ้นมา เริ่มรู้ว่าเขาควรจะเดินไปตามเส้นทางไหนที่อาจจะเหมือนหรือแตกต่างจากเด็กทั่วไปหรือไม่ เราคงคาดเดาไม่ได้ แต่ก็ขอเป็นกำลังใจให้กับน้องทามและครอบครัว และที่แน่ๆ คือ เขาต้องเติบโตขึ้นมาเป็นคนดีอย่างแน่นอน เพราะในวัยเพียงแค่ ๑๑ ปี เขายังได้แสดงความคิดเห็น หรือกล้าที่จะโต้ตอบพูดคุยกับคนๆ ซึ่งถือเป็นคนแปลกหน้า ได้อย่างฉะฉาน และไม่ได้ตอบแบบขอไปที แต่เขามักจะหยุดคิดนิดหนึ่งก่อนตอบเสมอ นั่นทำให้เราเห็นถึงความไม่ธรรมดาของน้องทาม รวมถึงความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในโรงเรียน ดูเขาจะเป็นที่รักของทุกคน ขอให้ น้องทามได้ก้าวไปตามความฝันของเขาด้วยเถอะ

และคำถามสุดท้ายที่เราอยากจะถาม...

น้องทามคิดว่ามีอะไรที่หนูทำไม่ได้บ้างมั๊ยคะ?

“ไม่...ครับ”

“ผมคิดว่าถ้าผมอยากทำ เจออะไรก็ต้องอดทน ผมก็จะทำได้”

ตัวแทนและแรงบันดาลใจของหนังสือวันเด็กปีนี้ฝากประโยคนี้
ทิ้งท้ายไว้ให้แก่เพื่อนๆ ทุกคนค่ะ

เรื่องโดย นางสาวศุภาณตลา สุขสมัย
นางสาวจุฑาทิพย์ สุกาญจนาศเรษฐ
ภาพโดย นายพลิชฐ์ธัทคุณ จุลละมณฑล

❖ นิทานเด็กดีกับ ว.วชิรเมธี ❖

Good Kids Stories with V. Vajiramedhi

เด็กดีรู้ถูกผิด

Good Kids Know What's Right and Wrong

เรื่องและภาพ กิตติยา ลีครองสกุล และรอมรวัฏ ปรมมาธิกุล
Story and Illustrations Kittiya Leeekongsakul
and Romrat Paramatikul

แปล ทสมา วรธนะภูติ English Translation by Tasama Vatanaputti

ธรรมะสวัสดิ์ดี

นิทานสนุกจัง

ว่าแต่หนูหนู

พระอาจารย์จะบอกให้

มานี้มาฟัง

สุขสันต์เรื่องใจ

อยากรู้อะไร

กระจำงั้นที่มา

Sawasdee Dharma. Let's come and listen.

I have lots of fun good tales.

If there is anything that you want to know,

I, as a monk, will explain you clearly.

ณ ร้านขนม
ตุ้มเกมเครื่องใหญ่
เด็กๆ ฮือฮา
รางวัลล้นปริ่ม

เปิดให้ชมของใหม่
หมุนไข่หลากสี
ลือกันว่าดูดี
น่าหมุนน่าลอง

At a candy store, there was a capsule toy vending machine.
The children were so excited about it.

ผ่านไปหลายวัน
โลมาท้อใจ
ได้แต่ขนม
กินบ่อยๆไม่ดี

รางวัลไม่ได้
เงินหมดไปทุกที
ลูกอมทอฟฟี่
ปวดฟันเสียจริง

After several days, Loma still didn't get the biggest toy.
He got only some colorful candy and chewing gum
which caused him a toothache.

ตกเย็นวันหนึ่ง น่าทึ่งอย่างยิ่ง
ข้าวตุ๋นบ้างสิ่ง คล้ายหุ่นยนต์ไชลาน
โลมาตาละห้อย นั่งจ้อยอยู่หน้าร้าน
ข้าวตุ๋นเบิกบาน เข้าไปหักทาย

One day in the afternoon, Khao Tu came happily with a wind-up doll in her hand, while Loma was standing sadly in front of the candy store. Khao Tu said hello to him.

นิทานเตือนจิต
เด็กๆ เก็บออมไว้
รู้รอบการเงิน
ของเล่นซื้อได้
แยกแยะความอยาก
ต้องเตรียมให้พร้อม

ให้คิดการณ์ไกล
ยอมจะสบาย
ไม่เพลินใช้จ่าย
ถ้ารู้จักออม
หากพลาดไม่ยอม
แยกแยะชั่วดี

This story teaches the children to save money and spend it carefully.
And if they want a toy, they should wait until they save enough money to buy it.

เด็กดีรัก

• สองภาษา •

นิทานเด็กดีกับ ว.วชิรเมธี
นิทานสนุกสอนใจ เพื่อห่างไกลอบายมุข ๖

๑๒
ประการ
ที่เด็กไทยควรรู้

เรื่องและภาพ กิตติยา ลัครองสกุล และ รัมรัฐ ปรมาทิกุล
Story and Illustrations Kittiya Leekrongsakul and Romrat Paramatikul

ครอบครัวตัวอย่าง

โดย นางสท.โรจนา เวชสวาท สำนักวิทยบริการฯที่ ๖
โรงเรียนพณิชยการอโศก

แม่ดี ทำสิ่งทอแรงหรือกับเขาไหนกับคนมีสติ
เห็นปวดแม่ดีใจได้คิดสติผูกผูกออกก ๕ คน คือ
โง่ง จี กิ่ง พง ก้อง.

จนใครชอบใคร มีเงินจากทางด้านการงาน และ การเงิน

พ่อแม่แม่ไปจากที่กันท่าอะไรอย่างไร กลุ่มครอบครัวเรา
และ เสียงใครว่ากันถึงบ้าน.

พ่อแม่ แม่ เริ่มไปกินอาหารตาม "หลักเศรษฐกิจพอเพียง" พ่อเริ่มสอนป้าจรรยา- วนะจาย ปลูกผักสวนครัว
และ แม่ทำขนมขาย เช่น ลูกก๊วยจวนเค้ก

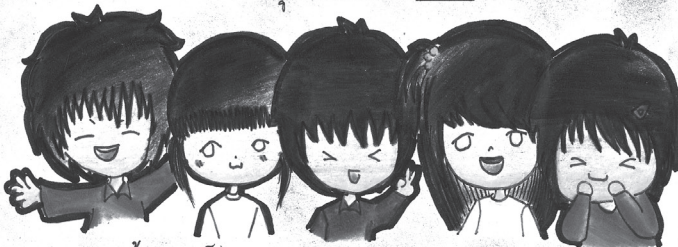
๓. ปีผ่านไป

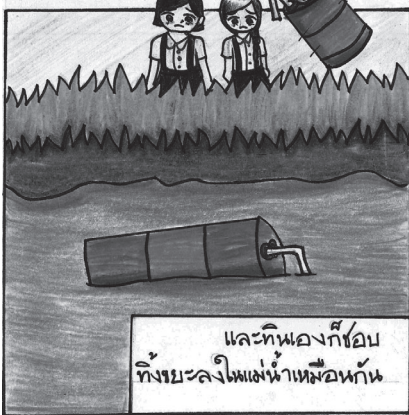
กำหนดให้ ϕ เป็นฟังก์ชันจาก $\mathbb{R}^n$ ไป $\mathbb{R}^m$ ซึ่ง

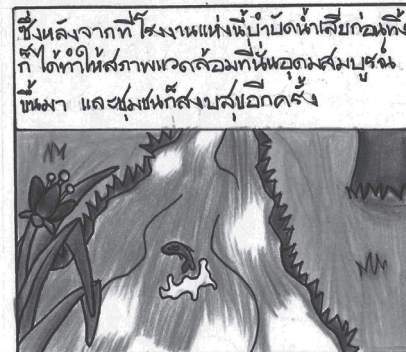
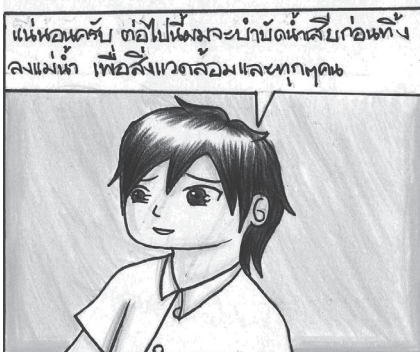
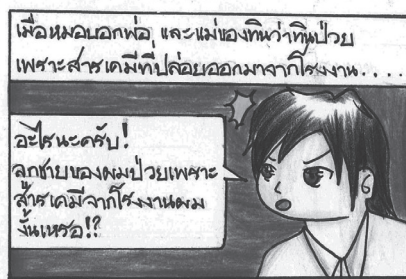

การปลูกจิตสำนึกตั้งแต่เด็กเป็นสิ่งสำคัญ "สภานนครขอนแก่น" เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เด็ก ๆ คนธรรมดา
ปลูกฝังเด็กให้เล่น กีฬา

ทิณ

เด็กหญิงวรัญญา เกตุแก้ว โรงเรียนดัดดรุณี
อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

ร่วมด้วยช่วยกัน ประหยัดพลังงาน

ปัจจุบันพลังงานเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ พลังงานบางชนิดอาจหมดไปจากโลกของเรา เช่น น้ำมัน ไฟฟ้า และ พลังงานเชื้อเพลิง หากไม่ร่วมมือกันประหยัดการใช้พลังงาน ภายหน้า เราอาจไม่มีพลังงานใช้ รัฐบาลจึงมีนโยบายให้ประชาชนร่วมมือกัน ประหยัดพลังงาน ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวหนึ่งซึ่งเห็นความ สำคัญของการประหยัดพลังงาน

ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวใหญ่ อยู่ร่วมกับคุณตาคุณยาย คุณยายเป็นคนประหยัด มัธยัสถ์ โดยเฉพาะเรื่องพลังงาน เช่น ไฟฟ้า ท่านพูดเสมอว่า ประหยัดไว้เพื่อที่จะได้มีใช้ในวันข้างหน้า คุณยายมีวิธี สอนที่จำได้ง่าย สอนให้ประหยัดน้ำ เวลาแปรงฟันคุณยายจะให้ถือแก้ว น้ำคนละใบ ขณะแปรงฟันต้องปิดน้ำ เวลาอาบน้ำ ฟอกสบู่ต้องปิดน้ำ เมื่อจะใช้น้ำจึงค่อยเปิด ไฟดวงไหนที่ไม่ใช้ ท่านจะบอกให้ไปปิดทุกครั้ง โทรทัศน์ปิดทันทีเมื่อเลิกดู ไม่เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน ไม่นำน้ำเย็นไปต้มใน กาต้มน้ำร้อน ไม่นำน้ำร้อน กาแฟร้อนๆ ไปแช่ในตู้เย็น เวลาฝนตกที่บ้าน

จะช่วยกันหาภาชนะรองรับน้ำฝนไว้เพื่อลดการใช้ประปาและซื้อน้ำสำเร็จรูปบริโภค ท่านกำชับเสมอว่าถ้าทุกคนไม่อยู่บ้าน ต้องปิดไฟทุกดวง ดึงปลั๊กออกทั้งหมด เหลือไว้เฉพาะปลั๊กตู้เย็นเท่านั้น

เขารู้ว่าคุณยายจะตื่นมาหุงข้าว น้ำข้าวข้าว ท่านจะนำไปรดต้นมะลิหน้าบ้าน น้ำที่ใช้ล้างผัก เนื้อสัตว์ รวมทั้งน้ำที่ใช้ล้างจาน ท่านจะนำไปรดต้นไม้รอบบริเวณบ้าน เปลือกผัก ผลไม้ คุณยายจะนำไปขุนไก่ที่เลี้ยงไว้ เวลาไปตลาดก็ให้ไปรดกันเดียวกัน คุณยายจะมีตะกร้า หรือถุงผ้าสำหรับจ่ายตลาดโดยเฉพาะ กระดาษหนังสือพิมพ์ที่อ่านแล้วก็จะเก็บไว้เพื่อใช้ห่อสิ่งของบางประเภทก่อน ใช้ปูรองนั่งเวลาไปคุมหرسพ ใช้ปูรองพื้นก่อนทำกับข้าว สิ่งของที่ชำรุดเสียหาย ถ้าซ่อมได้ก็ซ่อมใช้เอง ถูพลาสติกสะอาดที่ใช้แล้ว นำมาใส่ช่องเมื่อจำเป็น ยางรัดถูกกับข้าวที่ใช้แล้ว ก็ห่อไว้ใช้รดอย่างอื่นต่อ เวลาไปโรงเรียนคุณแม่จะขับรถไปส่งลูกหลาน โรงเรียนเดียวกันนั่งรถไปคันเดียวกัน คุณแม่จะขับรถไม่เกิน ๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ท่านบอกว่าจะช่วยประหยัดเชื้อเพลิงได้มากกว่าการขับด้วยความเร็วที่สูงกว่านี้ ขณะนั่งในรถ เราก็จะคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน แม่จะสอนให้เห็นคุณค่าของธรรมชาติและการอนุรักษ์ธรรมชาติ ช่วงเย็นเมื่อกลับมาถึงบ้าน ลูกๆ จะทำการบ้านที่โต๊ะเดียวกัน โดยใช้ไฟเพียงดวงเดียว เมื่อจบการเรียนแต่ละชั้นจะมีสมุดที่ใช้แล้วแต่ยังมีหน้าที่ว่างเหลือ คุณแม่จะนำมาตัดรวมเป็นเล่มใหม่ เพื่อใช้เป็นกระดาษทดเลข หรือสำหรับฝึกเขียนคำศัพท์ไทย อังกฤษ เมื่อถึงวันสำคัญทางศาสนาหรือพระมหากษัตริย์ คุณแม่จะพาลูกๆ ไปร่วมปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติตามที่เทศบาลตำบลจัดทุกครั้ง

การที่ครอบครัวของฉันร่วมมือกันประหยัดพลังงาน ประหยัดน้ำ
ประหยัดไฟฟ้า ก็เพราะต้องการให้มีพลังงานใช้อย่างยั่งยืน และเป็นการ
ช่วยลดภาวะโลกร้อนด้วย

ครอบครัวของฉัน	ร่วมกันช่วยคิด
ปลูกฝังดวงจิต	คิดก่อนจะใช้
ยึดถือประหยัด	ราษฎรรัฐร่วมใจ
ครอบครัวรุ่นใหม่	ลดใช้พลังงาน

เด็กหญิงศรดา รวยทรัพย์
ประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอนุบาลวัดนางใน(ละเหยียดอุปถัมภ์)
อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง

หมู่บ้านต้นซุง

ฝ่าย เด็กน้อยผู้น่ารักอาศัยอยู่กับยายที่หมู่บ้านต้นซุง หมู่บ้านที่มีชาวบ้านคอยแอบตัดต้นไม้เพื่อนำไปขายอยู่เสมอๆ จากหมู่บ้านที่เคยอุดมสมบูรณ์ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว บัดนี้กลับกลายเป็นหมู่บ้านที่มีแต่ความแห้งแล้งไป

ใกล้ค่ำแล้ว ขณะที่ฝ่ายนั่งเล่นกับยายที่หน้าบ้านอย่างมีความสุข เกิดมีลมพัดแรงพัดผ่านมาทำให้ฝุ่นฟุ้งตลบทั่วไป ฝ่ายตกใจกลัวกอดยายร้องร่ำไห้ “ฮือ ฮือ ฮือ ยายจำหนูกลัว” ยายโอบกอดหลานปลอบประโลมให้ฝ่ายหายหวาดกลัว เมื่อลมสงบลง ยายเล่าให้ฝ่ายฟังว่า “เป็นเพราะป่าถูกทำลาย จึงทำให้แห้งแล้งอากาศแปรปรวนอย่างนี้”

คืนนี้...ฝ่ายเข้านอนแต่หัวค่ำ ฝนตกกระหน่ำหนักลมพัดแรง แสงแปลบปลาบทั่วท้องฟ้า ในที่สุดบ้านของฝ่ายพังลงมา น้ำป่าไหลหลากซัดเอาทุกอย่างไหลไปกับกระแสน้ำ ไม่ใช่แค่เพียงบ้านของฝ่ายเท่านั้น ทั้งหมู่บ้านต้นซุงต้องมาประสบกับภัยพิบัติครั้งนี้ ชาวของถูกพัดเสียหาย

ไปกับกระแสน้ำ ฝ้ายและเพื่อนๆ ไม่ได้ไปโรงเรียน เพราะอาคารเรียน
เสียหาย บางครอบครัวต้องขึ้นไปอยู่บนหลังคา บางครอบครัวอพยพไป
ขออาศัยอยู่บ้านญาติที่อื่น นี่แหละผลของการตัดไม้ทำลายป่า จึงต้องมา
พบภัยพิบัติเช่นนี้

เมื่อน้ำป่าหยุดไหล ชาวบ้านต่างกลับมาซ่อมแซมบ้านของตน
และกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ พวกเขาไม่ลืมที่จะช่วยกันปลูกต้นไม้ทดแทน
และเลิกตัดไม้ทำลายป่า

บัดนี้...หมู่บ้านต้นซุงกลับมาอุดมสมบูรณ์เหมือนเดิม ทุก
ครอบครัวกลับมาใช้ชีวิตที่มีความสุขอีกครั้ง ฝ้ายและเพื่อนๆ ได้เรียน
หนังสือ ฝ้ายจึงขอวิงวอนให้ทุกคนช่วยกันปลูกป่าเพราะป่าคือชีวิตของเรา

เด็กหญิงอาทิตย์ากร วรรณสิทธิ์
ประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนอนุบาลท่าตะโก
อำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์

ใคร...ใคร... ก็ไม่รักผม

ชีวิตของผมเริ่มต้นเหมือนกับทุกวัน มันเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยกฎระเบียบที่เข้มงวดตามคำสั่งของพ่อ ไม่ว่าพ่อพูดหรือสั่งอะไรผมต้องทำตามทุกอย่าง หลังเลิกเรียนต้องกลับบ้านช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน กวาดบ้าน ถูบ้าน ล้างถ้วยชามจนหมด ถ้าทำไม่ถูกใจพ่อจะต้องดุด่าผมเสมอ แต่สำหรับ พี่ น้องสาวของผม ทำอะไรก็ถูกใจพ่อแม่ไปหมดด้วยความที่น้องฟ้าเรียนเก่ง การปฏิบัติของพ่อแม่ที่มีต่อผมและน้องฟ้าจึงต่างกัน หรือแม้แต่กับเพื่อนๆ พ่อแม่ก็เปรียบเทียบว่า เก่งกว่า ดีกว่า คำพูดเหล่านี้รบกวนผมทุกวัน เหมือนเป็นการตอกย้ำลงในใจผมทุกวันว่าผมไม่เอาไหน ไม่มีอะไรดีเลย พ่อแม่ถึงไม่รักผม

ผมเริ่มทนไม่ไหว และเข้ากลุ่มกับเพื่อนๆ ที่ยอมรับ เพื่อนทำอะไรผมก็จะทำด้วย ไม่ว่าจะลองดื่มเหล้า สูบบุหรี่ หนีเที่ยว ดิต้อย ฯลฯ ผมรู้ว่ามันไม่ดี แต่อย่างน้อยก็รู้สึกว่าคุณค่า และเพื่อนยอมรับในตัวผม

ช่วงนั้นฐานะทางบ้านผมก็ไม่ค่อยดี ถ้าช่วงไหนเราไม่มีเงินก็จะซื้อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาต้มกินแทนข้าว แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังทำตัวเหมือนเดิม จนพ่อรู้และบอกกับผมว่า “ไม่ให้เงินแล้ว เพราะถึงให้เงินไปก็ไม่ได้เอาไปเรียน” ผมโกรธพ่อบ้างและบอกตนเองว่าจะไม่ขอร้องและอ้อนวอนพ่ออีก

ผมจึงเก็บเสื้อผ้า ข้าวของ ย้ายออกจากบ้านไปอยู่บ้านญาติ ด้วยความที่นิสัยรักความสบาย ไม่เคยทำงานหนัก ผมจึงทนไม่ได้ที่ถูกญาติว่ากล่าวตักเตือน ผมไม่ได้รู้สึกว่ามันผิดแต่กลับคิดว่าพ่อแม่ใช้ไหม ที่ทำให้ผมต้องออกจากบ้าน ทำไมแม่แต่ญาติๆ ยังไม่รักผม ผมไปขออาศัยกินนอนกับเพื่อนๆ หลายคน แต่ทุกคนก็เริ่มหนี ไม่คุยเล่นกับผมเหมือนก่อน จนผมต้องไปนอนข้างถนน รอน้ำตามกืออกกินประทังความหิว

วันหนึ่งผมเดินตามท้องถนนเพื่อหาอาหารที่คนเขาเททิ้ง เห็นพ่อแม่ลูกเดินมาด้วยกัน หยอกล้อ พูดคุยกันอย่างมีความสุข ผมจึงรู้สึกคิดถึงบ้านขึ้นมา ผมไม่ได้กลับบ้านมานานแล้ว บ้านนี้ครอบครัวของผมจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ เมื่อผมไปถึงบ้าน พ่อดูเศร้าและผมลงมาก แม่กับน้องดูเครียดๆ แม่บอกผมว่า “ลูก วันนี้บ้านเราเหลือแต่บะหมี่สองของนะลูก ไปต้มให้หมดแล้วมากินด้วยกัน” ผมไม่รู้เลยว่ามันจะเป็นสองของสุดท้ายที่เหลืออยู่ในบ้าน

ผมไม่เคยรู้เลยว่าครอบครัวผมถูกฟ้าผ่าล้มละลาย บ้านจะถูกยึด ผมมัวทำอะไรอยู่ ทำไมไม่มาช่วยที่บ้าน ไม่รับรู้ถึงความลำบากของพ่อแม่ ผมเป็นลูกที่แย่มากใช่ไหม เราสี่คนพ่อแม่ลูกต่างมองหน้ากันแล้วเสียน้องสาวกับแม่ก็สะอื้นขึ้นมาเบาๆ ผมค่อยๆ โอบกอดน้องสาวและแม่เข้ามาหากันโดยมีพ่อที่นั่งตรงข้ามก็กำลังทำเหมือนกัน สุดท้ายเราก็กอดคอกันร้องไห้ ทุกคนกินบะหมี่สองของสุดท้ายที่ผมคิดว่ามันอร่อยที่สุดในชีวิตเท่าที่ผมเคยกินมา

กลางดึกคืนนั้น ผมตัดสินใจไปหาพ่อกับแม่ที่ห้องนอน ค่อยๆ
นั่งลงก้มกราบที่ปลายเท้าของท่านทั้งสอง “พ่อแม่ครับ ผมขอโทษครับ
ผมโง่งงทำอะไรไม่คิด ผมโง่งงที่คิดว่าพ่อแม่ไม่รักผม ตอนนี้ผมรู้แล้ว
ว่าสิ่งที่พ่อแม่คอยพรั่สอนผม คำว่ากล่าวตักเตือนผม เป็นเพราะว่าพ่อ
แม่รักผม อยากให้ผมเป็นคนดี คนเก่ง ดูแลตนเองและครอบครัวได้ใน
อนาคต”

ผมกลับออกจากห้องไปด้วยความสบายใจ อย่างที่ไม่เคยเป็นมา
ก่อน ผมบอกกับตนเองว่าต่อไปนี่จะเป็นลูกที่ดี เป็นพี่ที่ดี จะรักและเชื่อฟัง
พ่อแม่ ผมจะทำให้พ่อและแม่ภูมิใจ และผมจะทำให้พ่อแม่รู้ว่าเรารักพวก
เขามากแค่ไหน...

อบอุ่นเหนือสิ่งอื่นใด
ท่านนั้นคอยดูแล
ถึงแม้ลูกทำผิด
รื้อฟื้นความหวังโย
ตั้งใจทำความดี
พ่อแม่แสนเหนื่อยล้า
จะขอทำหน้าที่
เล่าเรียนจะตั้งใจ

ได้อยู่ใกล้พ่อกับแม่
มิเปลี่ยนแปรความรักไป
พ่อแม่คิดให้อภัย
เปรียบมิได้เท่ามารดา
นับแต่นี้ลูกสัญญา
เลี้ยงลูกมาแต่เยาว์วัย
ลูกคนนี้เลี้ยงแม่ได้
ลูกหวังไซร้ได้แทนคุณ

เด็กหญิงจิราภรณ์ แสนสัจจะ
เด็กชายเอกวรรณ พรหมแสน
โรงเรียนศรีจอมทอง
อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

โรงเรียนของหนู

โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐ จังหวัดปัตตานี เป็นโรงเรียนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งอยู่ในความดูแลของมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ ตั้งอยู่ที่หมู่ ๑ ตำบลสุสมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี โรงเรียนแห่งนี้ ก่อตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ด้อยโอกาส เด็กยากไร้ และเด็กที่มีปัญหาในครอบครัว รวมถึงเด็กที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดน ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการเรียนหนังสือต่อได้ เพราะคนที่สูญเสียอาจเป็นเสาหลักของบ้านและครอบครัว ส่งผลให้เด็กไม่มีกำลังใจที่จะเรียนต่อหรือขาดทุนทรัพย์ และเป็นเด็กที่มีความสามารถในหลายๆ ด้าน แต่กลับไม่มีโอกาสที่จะแสดงถึงความสามารถของตัวเองได้ เพราะขาดโอกาสฝึกฝนแล้วเล่าเรียนต่อ

โรงเรียนแห่งนี้ เปิดสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็นการเรียนการสอนแบบสามัญและศาสนา อีกทั้งมีการส่งเสริมอาชีพให้แก่นักเรียนโดยการให้ความรู้และลงมือปฏิบัติเกี่ยวกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในด้านการเกษตรและการมีอาชีพ เช่น การเลี้ยงไก่เนื้อ การปลูกผักปลอดสารพิษหรือผักไฮโดรโปนิคส์ การตัดเย็บเสื้อผ้า และผลิตภัณฑ์ต่างๆ เป็นต้น โดยจะมีครูที่ดูแลอาชีพนั้นๆ เปิดรับสมัครนักเรียนที่มีความสนใจในอาชีพ และคอยดูแลให้คำปรึกษาการทำอาชีพ และการส่งขายในโรงเรียน ตลาด และที่อื่นๆ อีกมากมาย ช่วยให้นักเรียนมีรายได้ระหว่างเรียน

โรงเรียนมีพื้นที่โดยรวมทั้งหมดประมาณ ๑๑๖ ไร่ โดยมีอาคารเรียนอยู่ ๒ อาคาร คือ อาคารเรียนศรีปทุมรี และอาคารเรียนศรีปทุมรา มีหอพักอยู่ ๖ หอพัก แบ่งเป็นหอพักชาย ๓ หอพัก โดยมีหอ ภ.ป.ร. หอนครินทร์ และหอวิชรุณ และหอพักหญิง ๓ หอพัก คือ หอสิริภักดิ์ หอบุษบากร และหอสิรินธร แล้วยังมีศูนย์บ่มเพาะเศรษฐกิจพอเพียง หรือสถานที่ประกอบอาชีพต่างๆ อยู่อีกด้วย

หนูก็เป็นเด็กคนหนึ่งที่ได้รับโอกาสเข้ามาศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้ หนูชื่อนางสาวอามีเ็นาะห์ มะดีอร่าวี บ้านอยู่อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เรียนอยู่สายวิทย์ – คณิต แต่มีความชอบทางด้านภาษาเป็นพิเศษ เพราะหนูมีความฝันที่จะเป็นนักคุุเทศก์ หรือไกด์นำเที่ยว เมื่อก่อนหนูเรียนอยู่ที่โรงเรียนใกล้บ้าน ตอนนั้นหนูเป็นคนที่ไม่กล้าแสดงออกและเป็นคนที่ขาดความมั่นใจมากๆ แต่พอได้มาอยู่ในโรงเรียนนี้มันทำให้หนูมีความกล้าแสดงออกมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยความที่หนูได้ร่วมทำกิจกรรมต่างๆ อยู่เป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมภายในโรงเรียนหรือกิจกรรมนอกโรงเรียน ซึ่งก็ได้ช่วยให้หนูมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้นกว่าเดิม

เหตุผลที่หนูได้ตัดสินใจมาศึกษาต่อที่โรงเรียนแห่งนี้ เพราะด้วยฐานะที่บ้านไม่ดี ไม่มีกำลังทรัพย์ที่เพียงพอ แต่โรงเรียนนี้ได้เปิดโอกาสให้หนูได้ศึกษาต่ออีกครั้ง ช่วยให้หนูสามารถสานต่ออนาคตของตัวเองได้ โรงเรียนแห่งนี้เป็นโรงเรียนประจำ เรียนฟรี กินฟรี อยู่ฟรี และมีอุปกรณ์การเรียนฟรี โดยที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งยังช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่อีกด้วย

การที่หนูได้มาอยู่ในโรงเรียนนี้ไม่ใช่แค่ได้เรียนหนังสืออย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ ในโรงเรียนและต่างโรงเรียนอีกมากมาย เช่น การร่วมโครงการ “ทัศนศึกษา” นอกสถานที่ ช่วยให้เราได้เรียนเปิดหูเปิดตา ช่วยผ่อนคลายไปด้วย และที่สำคัญยังได้เรียนรู้วัฒนธรรมหรือความเป็นอยู่ของคนในสถานที่นั้นๆ อีกด้วย และกิจกรรมที่สำคัญที่สุดของหนูก็คือ การที่โรงเรียนเปิดโอกาสให้หนูเข้าร่วมโครงการ “เจนิซิส ๒.๐” เป็นโครงการที่ได้ไปแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่ประเทศญี่ปุ่น ในรายสาขาการวิจัยการท่องเที่ยว ซึ่งในชีวิตหนูไม่เคยคิดว่าตัวเองจะมีโอกาสได้ขึ้นเครื่องบินได้ไปสัมผัสกับบรรยากาศนอกประเทศ แล้วยังได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย และที่สำคัญได้แลกเปลี่ยนการเรียนการสอนกับเพื่อนๆ ชาวญี่ปุ่นอีกด้วย ถ้าโรงเรียนไม่ให้โอกาสนี้ หนูก็คงจะไม่ได้สัมผัสกับประสบการณ์ที่ดีๆ แบบนี้

การที่ได้มาอยู่และใช้ชีวิตในโรงเรียนแห่งนี้ ทำให้หนูได้รู้จักและมีความผูกพันกับพ่อใหญ่ (ผู้อำนวยการโรงเรียน นายนิพนธ์ นิการจิ) แม่ใหญ่ (ภรรยาผู้อำนวยการโรงเรียน) คณะครู เพื่อนๆ และน้องๆ ที่เรียนด้วยกันในโรงเรียนนี้ และได้เรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตในโรงเรียนประจำ ซึ่งเราจะอยู่กันเป็นครอบครัวแบบฉันทพี่น้องคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และที่สำคัญยังมีครูพ่อครูแม่ที่ดูแลเปรียบเสมือนลูก ซึ่งมันก็เป็นครอบครัวที่ใหญ่แสนอบอุ่น โรงเรียนแห่งนี้สามารถทำให้หนูมีความรู้สึก ว่าโรงเรียนเปรียบเสมือนครอบครัวและบ้านหลังที่สองของหนูที่ไม่อาจลืมได้ เพราะมันเต็มไปด้วยความรักและความผูกพันที่มีให้กัน

โรงเรียนแห่งนี้ได้พัฒนาการเรียนของหนูให้ดีขึ้น ทำให้หนูสามารถที่จะนำคะแนนในการเรียนที่ได้มา เพื่อนำไปใช้ในการเรียนระดับอุดมศึกษาได้ หรือสามารถสอบเข้าโควตาเรียนดีในมหาวิทยาลัยได้ ทั้งๆ ที่เด็กนักเรียนบางคนไม่สามารถจะนำคะแนนของตนเองมาใช้โควตานี้ได้ ซึ่งมันเป็นความตั้งใจของครูที่จะนำทางให้นักเรียนทุกคนได้มีอนาคตที่ดีในภายภาคหน้า

การใช้ชีวิตในโรงเรียนนี้ทำให้หนูได้มีความสามารถที่จะกล้าแสดงออกในทุกๆ เรื่อง เช่น ด้านกิจกรรมต่างๆ กล้าที่จะพูด กล้าที่จะทำ และกล้าที่จะแนะนำคนอื่น ๆ ให้เป็นคนดี เป็นต้น ทั้งนี้หนูได้เป็นนักกีฬาเรือพายของโรงเรียนและได้เป็นตัวแทนจังหวัด ตัวแทนภาคใต้ และตัวแทนประเทศไทยเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาตั้งแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงนานาชาติ และได้รับรางวัลดังนี้

๑. ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ในการแข่งขันกีฬา PENANG DRAGON BOAT INTERNATIONAL FESTIVAL ณ รัฐปีนัง ประเทศมาเลเซีย

๒. ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ในการแข่งขันกีฬา KEDAH DRAGON BOAT INTERNATIONAL FESTIVAL ณ รัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย

๓. ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๐ “มหาสารคามเกมส์” ณ จังหวัดมหาสารคาม

๔. ได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ รอบคัดเลือกภาคใต้ “แรนงเกมส์” ณ จังหวัดระนอง

๕. ได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ รอบคัดเลือกภาคใต้ “ชุมพรเกมส์” ณ จังหวัดชุมพร

๖. ได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาเรือยาวประเพณี เทิดไท้องค์ราชัน ประจำปี ๒๕๕๘ ณ แม่น้ำปัตตานี

นางสาวอามีเนาะห์ มะดีอรารี
มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐
อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี

จักรยานของหนู

วันเด็กแห่งชาติ ตรงกับวันเสาร์สัปดาห์ที่ ๒ ของเดือนมกราคม ของทุกๆ ปี หลังจากที่เราลองวันปีใหม่นี้แล้ว พวกเด็กๆ ก็รอว่าผู้ใหญ่ คุณพ่อคุณแม่และคุณครูที่โรงเรียน จะจัดงานวันเด็กเพื่อให้เด็กนักเรียน ทุกๆ คน ให้มีการเล่นเกมที่สนุกสนาน เปิดเพลงรื่นเริง มีแจกของรางวัล แล้วก็มีการจับสลากของขวัญด้วย ของรางวัลนั้นก็หลากหลายอย่าง เช่น ตุ๊กตา ของเล่น สิ่งของต่างๆ อุปกรณ์การเรียน และมีรางวัลใหญ่ๆ คือ รถจักรยานนั่นเอง เป็นรางวัลที่หนูอยากได้ และเด็กคนอื่นก็อยาก ได้เหมือนกัน และเป็นความฝันของหนูว่าจะได้เป็นเจ้าของรถจักรยาน เหมือนกับเพื่อนๆ

หนูอยากได้รถจักรยานในงานวันเด็ก แต่หนูขี่จักรยาน ๒ ล้อ ไม่ได้เพราะว่าหนูมีโรคประจำตัว ไม่แข็งแรง หนูมีผิวนางและทำให้เกิด อันตรายได้ แม่ของหนูบอกว่าถ้าเวลาหนูขี่จักรยานก็ล้มง่าย มีแผลถลอก ง่าย ต้องรักษาแผลหลายวัน มันทำให้ไม่สบาย แม่จึงบอกว่าเดี๋ยวไป ซื้อจักรยาน ๓ ล้อ มาให้หนู หนูดีใจมากที่จะได้ไปขี่จักรยานกับเพื่อน หรือไม่กี่ชั่อก็กำลังกายให้ร่างกายแข็งแรงมากขึ้น หนูจะขี่ตั้งแต่เช้าและ เย็นทุกๆ วันเลย และในปีนี้มีวันสำคัญที่ใกล้จะมาถึงแล้ว คือ BIKE FOR DAD ปั่นเพื่อพ่อ หนูตั้งใจว่าจะขี่จักรยานออกมา เป็นการ เคารพพระเกียรติแสดงความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระราชินี หนูจะฝึกขี่จักรยานบ่อยๆ และไม่ให้อ้อม หนูมีความสุข มากเวลาที่หนูสามารถขี่จักรยานได้ เพราะรู้สึกว่าการขี่ได้เหมือนกับ คนอื่นๆ นั่นเป็นความฝันของหนูและครอบครัว หนูไม่รู้ว่าฝันนี้เป็น จริงหรือเปล่า แต่หนูจะพยายามเท่าที่ตัวเองจะทำได้

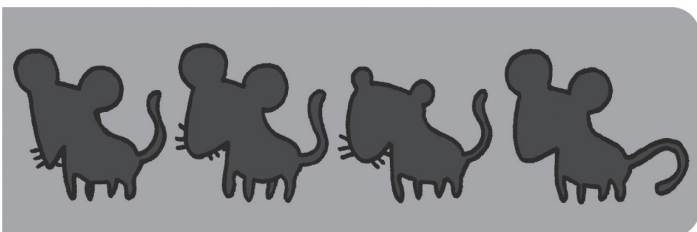
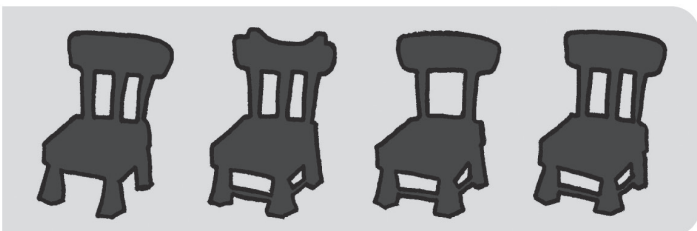
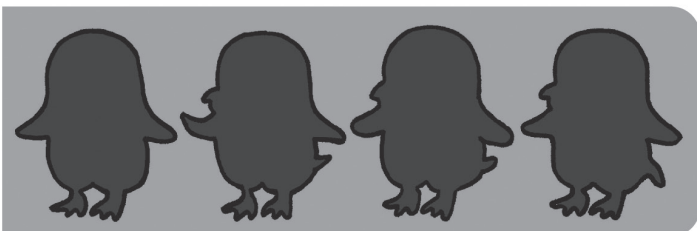
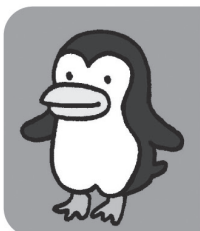
หนูตั้งใจว่าหนูอยากปั่นจักรยานให้คุณพ่อของหนูดู ถ้ามีโอกาส หนูก็จะฝึกขี่จักรยานนานๆ เท่าที่ทำได้ ถ้าหนูทำได้ หนูและครอบครัวคงภูมิใจมาก หนูจะขี่จักรยานแถวบ้านของหนู เพราะมีพื้นที่กว้างมาก เหมาะสำหรับขี่จักรยานและปลอดภัย ไม่ว่าจะไปที่ไหนหรือไปเรื่อยๆ ก็ไม่เป็นอันตราย คุณแม่หนูจะยืนดูอยู่ห่างๆ พอขี่เสร็จแล้ว หนูจะนำจักรยานมาเก็บและดูแลรักษาอย่างดี เพราะเป็นจักรยานคันแรกของหนูและเป็นจักรยานที่หนูจะขี่ปั่นในโครงการปั่นเพื่อพ่อ เป็นความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่คนไทยทั้งประเทศรวมทั้งครอบครัวของหนูจะได้แสดงออก ขอให้พระองค์ทรงพระเจริญ หนูประทับใจกับความฝันของหนูในวันเด็กปีนี้มากๆ ค่ะ และขอให้ความฝันของหนูเป็นจริง

นางสาวณฐอนงค์ ริริมกุล
มัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์
กรุงเทพมหานคร

ลองหาตุลิตี

หาเงาของภาพด้านซ้ายได้ไหมเอ๋ย

สนับสนุนโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

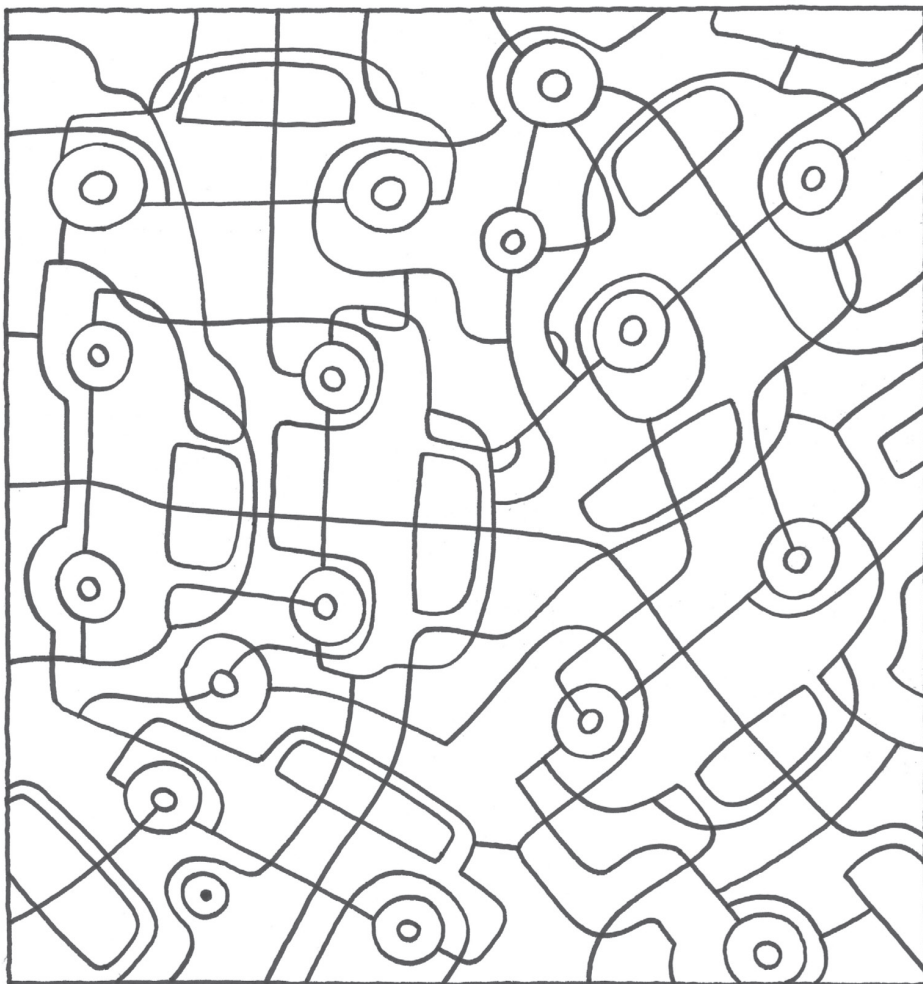

ลองหาดูสิ

มีรถยนต์กี่คันนะ

หารถยนต์ที่ซ่อนอยู่ในภาพนี้ แล้วระบายสีให้สวยงาม

ลองหาตุลิตี

ช่วยพาพ่อตากไปหาครอบครัวหน่อย

ลากเส้นดูซิว่า พ่อตากควรเดินไปทางไหน
จึงจะเจอแม่ตากและลูกๆ

สนับสนุนโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

๑๑๕

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๙

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	ประธานกรรมการ
รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (ที่กำกับดูแลสำนักอำนวยการ สป.)	รองประธานกรรมการ
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงกลาโหม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงมหาดไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพลังงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพาณิชย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงยุติธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการคลัง หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ หรือผู้แทน	กรรมการ

ปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด	กรรมการ
ผู้บัญชาการ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานปรมมาณ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ

ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการประปานครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
กรรมการผู้จัดการใหญ่ กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานคณะกรรมการอำนวยการมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค. หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้กำกับกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาทุกเขต (๑๘๓ เขต)	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษา ตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาด และกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ

รองผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและเลขานุการ
ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านบริหารทรัพยากรบุคคล สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มช่วยอำนวยการและประสานราชการ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานคลังและสินทรัพย์ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มสารนิเทศ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวสุภารัตน์ หัสเดช กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวธัญญธร อ่อนดีกุล กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่ และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๗

คณะกรรมการอำนวยการ

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค.	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายสุเทพ ชิตยวงษ์)	ที่ปรึกษา
ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายบุญรักษ์ ยอดเพชร)	ประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการคลังและสินทรัพย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาภาคบังคับ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางศุภณัฐลา สุขสมัย)	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มงานสารบรรณกรรม องค์การการค้าของ สกสค. (นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์)	กรรมการและเลขานุการ
นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางสาวศิริพร พรหมพัฒนกุล)	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำต้นฉบับ

นางศกุนตลา สุขสมัย	ประธาน
นางสาวนภรณ์ ชัยบุคดา	รองประธาน
นางสาวเพ็ชรา ว่องเกรียงไกร	กรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
พันจ่าเอกแดงรัตน์ชัย คงสม	กรรมการ
นางสาวอังคณา ผิวเกลี้ยง	กรรมการ
นางสาวประนอม เพ็ญพันธ์	กรรมการ
นางสาวกาญจน์กฤษฎี ทานเจือ	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรณพัฒน์กุล	กรรมการและเลขานุการ
นางอุไรรัตน์ โพธิ์ศรีกุลวงศ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาววราภรณ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจำหน่าย

ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสศ.	ประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการตลาดและการขาย (นางจินตนา ไชยดี)	รองประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์ (นางสาวดวงแข กล่อมเอี้ยง)	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและบัญชี (นายสมนึก บัวรุ่ง)	กรรมการ
ผู้แทนศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
หัวหน้าส่วนประชาสัมพันธ์ (นางรจนา ธีระพี ตั้งเจตสกา)	กรรมการ
หัวหน้าส่วนลูกค้าสัมพันธ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายอำนวยการสำนัก สำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการตลาดและพัฒนาธุรกิจ (นางจำเริญรักษ์ อิตศิริ)	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้าส่วนแผนการตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์ (นายปองธรรม อินทรไทร)	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการคัดเลือกผลงานเพื่อลงพิมพ์ ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๙

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	ที่ปรึกษา
นางสาวพรณงาม แยมบุญเรือง	ประธานกรรมการ
นางศกุนตลา สุขสมัย	รองประธานกรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
นางสาวชื่นกมล ศรีสมโภชน์	กรรมการ
นายพินิจ สุขะสันต์	กรรมการ
นางพิมพ์จิต ตปนิยะ	กรรมการ
นางสาวนวรณัฏฐ์ ชั่งบุตตา	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

บรรณาธิการที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

บรรณาธิการ

นางศกุนตลา สุขสมัย
นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล
นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์

ภาพประกอบ

นายสมบัติ คิ้วฮก
นักเรียนเจ้าของผลงาน

ออกแบบปก

บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด

จัดรูปเล่ม

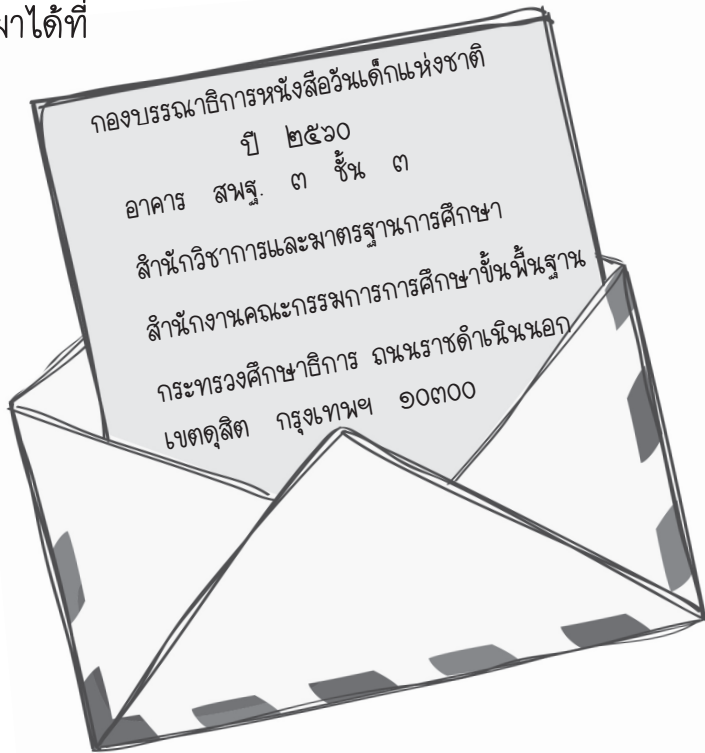
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

ขอเชิญชวนเด็กๆ

เขียนเรื่องส่งมาลงหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๐

ส่งมาได้ทั้งที่

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจัดจำหน่าย

ส่วนลูกค้าสัมพันธ์ องค์การค้าของ สกสค.

๒๒๔๙ ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง

เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐

โทรศัพท์ : ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๐๗ , ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๑๐

WWW.SUKSAPAN.OR.TH

